

இஸ்லாத்தில் மதம்மாறுதல்

வரலாற்று மற்றும் மறைநூல்ரீதியான ஒரு பகுப்பாய்வு

APOSTASY in ISLAM

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ

*A Historical &
Scriptural Analysis*

IAFA JABIR ALALWANI

சுருக்கத் தொடர் வரிசையில் IIIT நூல்கள்

இஸ்லாத்தில் மதம் மாறுதல்

**வரலாற்று மற்றும் மறைநூல்ரீதியான
ஒரு பகுப்பாய்வு**

தாஹா ஜாபிர் அல் அல்வானி

தமிழில்: நாவல்நகர் அப்துல் ரஸ்ஸாக் முஹம்மது முபாரக்

Islaaththil Matham Maaruthal
Varalathru Matrum Marainoolreethiyaana Oru Pahuppaivu
Tamil edition of
Apostasy in Islam
A Historical and Scriptural Analysis
by
Taha Jabir Alalwani
Translated from Arabic by
Nancy Roberts
Abridged by
Alison Lake
Published by
The International Institute of Islamic Thought
USA and UK

ISBN 978-955-8398-26-5

Tamil Edition
Translation by Abdul Razzak Mohamed Mubarak
Published by Fuzin Texts
23/3, Market Road, Dharga Town, 12090, Sri Lanka
Printed by AJ Prints, Station Road, Dehiwela
© Abd-al-Jabbar Mohammad Zaneer (2014)

பதிப்புரை

இஸ்லாமிய சிந்தனைக்கான சர்வதேச நிறுவனம் (The International Institute of Islamic Thought), சுருக்கமாக IIIT, தமது நூல்களின் சுருக்கத் தொடர்வரிசை ஒன்றினை ஆரம்பித்துள்ளது. இந்த சுருக்கப் பதிப்புகள், நிறுவனத்தின் பிரதான வெளியீடுகளின் பெறுமதிமிக்க தொகுப்புகளாகும். இவை மூல நூலின் முக்கியமான உள்ளடக்கங்களின் சுருப்பொருளைப் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அடக்கமான அமைப்பில் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. மிகவும் சுருக்கமாக, வாசிப்பதற்கு எளிதான முறையில் நேரத்தைச் சேமிக்கும் வண்ணம் இவை அமைந்துள்ளன. மேலும், இந்த வெளியீடுகள் மிகவும் நெருக்கமாகவும் சுருக்கமாகவும் பொழிப்புரைகளாகக் கவனமாக எழுதப்பட்டு வாசகர்கள் விரிவான மூல நூல்களை ஆழமாக ஆராய்ந்து படிப்பதற்கு உந்துசக்தியாக அமையுமென நம்பப்படுகிறது.

(அல் ரித்தாஹ்) மதம் மாறுதல் விடயத்தில் ஏதாவது தண்டனைகள் இருப்பின், சட்டரீதியாக விதிக்கப்பட்டுள்ள தண்டனை என்ன, குர்ஆனில் கூறப்பட்டுள்ள “(இஸ்லாம்)

மார்க்கத்தில் எத்தகைய நிர்ப்பந்தமுமில்லை” (2:256) என்ற மதச் சகிப்புத் தன்மையின் அறிவுறுத்தலுக்கு இது எப்படிப் பொருந்துகிறது?

கலாநிதி தாஹா ஜாபிர் அல் அல்வானியின் முக்கிய ஆய்வான “இஸ்லாத்தில் மதம் மாறுதல்: வரலாற்று மற்றும் மறைநூல் ரீதியான ஒரு பகுப்பாய்வு” என்ற நூல் 2011ல் வெளியிடப்பட்டது. இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் தமது முழு வாழ்நாளிலும் மதம் மாறிய ஒருவரை மரண தண்டனைக்கு உட்படுத்தியதாகக் கூறுவதற்குரிய சான்று எதுவும் இல்லை என்பது தாபிக்கப்பட்ட உண்மையாகும். இருப்பினும், தொடர்ந்து பல நூற்றாண்டு காலமாக முஸ்லிம் உலகைப் பாதித்துக் கொண்டிருக்கும் மிகவும் சர்ச்சைக்குரிய ஒரு பிரச்சினையாக இது இருந்து வருகிறது. இன்று, ஊடகங்கள் இப்பிரச்சினைக்கு அளவிறந்த முன்னுரிமை கொடுத்து பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தி வருவதுடன், இஸ்லாமிய சட்டவாக்கம் (ஷரீஆ) மனித உரிமைகளுக்கும் கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கும் இடமளிப்பதில்லை என வெளிப்படையாகக் குற்றஞ்சாட்டியும் வருகின்றன.

இந்த நூலின் விஷயதானம், கூடியளவு கிரகித்துக்கொள்ள எளிதானதாகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவும் உள்ளது. நூலாசிரியர் இந்த வாதத்தின் வரலாற்றுகளையும் மூலாதாரங்களை விரிவாகப் பரிசீலனை செய்வதற்காகவும் இதனைச் சுற்றியுள்ள பல ஒழுக்க மற்றும் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையையொத்த பிரச்சினைகளை எடை போட்டுப் பார்ப்பதற்காகவும் மிகவும் உறுதியான சான்றுகளின் பக்கம் கவனத்தை ஒருமுகப் படுத்தியுள்ளார். மரண தண்டனைக்கு ஆதரவாக வாதங்களையும் சர்ச்சைகளையும் முன்வைக்கின்றவர்களுக்குப் பதிலளிக்கும் வகையில் நூலாசிரியரின் வாதங்கள் அமைந்துள்ளன. குர்ஆனும் ஸூன்னாவும் நம்பிக்கைச் சுதந்திரத்தை ஆதரித்துப் பேசுவதுடன் நம்பிக்கையை விட்டு வெளியே செல்லும் சுதந்திரத்தையும் வழங்கியுள்ளன. மேலும், ‘ரித்தாஹ்’ மதம் மாறுதல் என்ற பாவச் செயலுக்கு மரண தண்டனையை அவை ஆதரிக்கவுமில்லை. ‘பாவம்’ என்ற சொல்லின் பக்கம் கவனம் செலுத்தப் பட்டிருப்பதைக் கவனிக்கவும். அதற்கான தகைமை அங்கே இருக்கின்றது. குற்றச் செயல் என்று கருதப்படுகின்ற ஏதாவது ஒரு செயலுடன் ஒருவரின் மதம் மாறும் செயல் இணைந்து இருக்காதவரை அது அல்லாஹ்வுக்கும் தனிப்பட்ட மனிதனுக்கும் இடையேயுள்ள ஒரு விவகாரமே ஆகும். தனிமனிதர்கள் நம்பிக்கை

(ஈமான்) கொண்டதன் பிறகு அதை விட்டு விலகுவது அல்லது குப்ரின் பக்கம் திரும்புவது பற்றி குர்ஆன் அர்த்தபுஷ்டியுடன் திரும்பத் திரும்பப் பேசுகிறது. ஆனால் அவர்கள் கொலை செய்யப்பட வேண்டும் என்றோ அல்லது தண்டிக்கப்பட வேண்டும் என்றோ குறிப்பிடவில்லை. மனித இனத்தவர்கள் தாம் விரும்புகின்ற மதத்தைத் தெரிவு செய்து இறைவனை வழிபடுவதற்கு சுதந்திரம் பெற்றவர்கள் என இஸ்லாம் போதிக்கின்றது. மனித பொறுப்புணர்ச்சியின் இந்த அடிப்படை ஒரு தேர்வாகும். அதற்கு மறுமையில் தான் தீர்ப்பு வழங்கப்படுமேயன்றி இவ்வுலகில் அல்ல.

குர்ஆன், ஸுன்னாவின்து உண்மையான புரிந்துணர்வு. 'மகாஸித் அல் ஷரீஆ' முற்றிலும் முழுமையாகத் தேவைப்படுகின்ற ஒரு காலகட்டத்திலேயே இந்த ஆக்கம் எழுதப்பட்டுள்ளது. குர்ஆனையும் ஆதாரபூர்வமான ஹதீஸையும் விரிவாகப் பரிசீலனை செய்து இஸ்லாமிய மூலாதாரக் கலைகளின் ஆய்வுக்கான பாரம்பரிய அணுகுமுறைகளையும் ஏனைய அறிவுசார் துறைகளையும் கருத்தில் கொண்டு தத்துவார்த்த நுட்பம்மிக்க வியாக்கியானத்தை ஆசிரியர் முன்வைத்துள்ளார்.

குர்ஆனின் போதனைக்கிணங்க, நியாயமான காரணமின்றி ஒருவரைக் கொலை செய்வதானது, முழு மனித சமுதாயத்தையும் கொலை செய்வதற்குச் சமமாகும். எனவே, கருணை, நீதி, நம்பிக்கைச் சுதந்திரம் என்பவற்றின் நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டு இந்த விஷயம் முற்றிலும் முழுமையாகவும் தெளிவாகவும் பேசப்பட வேண்டியது மிகவும் முக்கியமானதாகும்.

கலாநிதி தாஹா ஜாபிர் அல் அல்வானியின் அரபு மொழியிலான மூல நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தவர் சகோதரி கலாநிதி Nancy Roberts. ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பின் சுருக்கத்தை ஆக்கித் தந்தவர் Alison Lake. தமிழ் வடிவாக்கம் செய்தவர் நாவல்நகர் அப்துல் ரஸ்ஸாக் முஹம்மது முபாரக். எமது முனைவுகள் மூலம் நன்மைகளே பெருக வல்ல அல்லாஹ் அருள் பாலிப்பானாக.

பூஸின் டெக்ஸ்ட்ஸ்

23/3, மார்கட் வீதி,
தர்கா நகர்- 12090
ஜூலை, 2014

உள்ளடக்கம்

அறிமுகம்	i
அத்தியாயம் ஒன்று மதம் மாறுதல் மரண தண்டனைக்குரிய குற்றமா?	01
அத்தியாயம் இரண்டு மதம் மாறுதல் பற்றிய குர்ஆனின் விளக்கம்	09
அத்தியாயம் மூன்று முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் மதம் மாறுதல்	13
அத்தியாயம் நான்கு வாய்மொழியிலான ஸுன்னாவும் மதம் மாறுதலும்	17
அத்தியாயம் ஐந்து மதமாற்றத்திற்கான தண்டனை பற்றிய முஸ்லிம் சட்ட நிபுணர்களின் கருத்து	21
அத்தியாயம் ஆறு மதம் மாறுதலும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட முஸ்லிம் அறிஞர்களும்	31
முடிவுரை	35
குறிப்புகள்	37
நூலாசிரியர்	39

அறிமுகம்

குர்ஆனில் சொல்லப்பட்டுள்ளது போன்றும் ஸுன்னாவில் தெளிவு படுத்தப்பட்டிருப்பது போன்றும் மதம் மாறுதல் என்ற பதம் எந்தக் கருத்தில் உபயோகிக்கப்பட்டு இருக்கின்றதோ, அதற்குரிய சட்டபூர்வமாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட தண்டனையின் இருப்புப் பற்றிய ஒருமித்த முடிவில்லாமையை எடுத்துக் காட்டுவதே இந்த ஆய்வின் நோக்கம். மதம் மாறுதல் சம்பந்தமான சான்றுகள் முஹம்மது (ஸல்)* அவர்களின் சொல், செயல், அங்கீகாரம் என்பன குறித்து அன்னாரின் தோழர்களின் வாயிலாக எமக்கு அறிவிக்கப்பட்ட ஹதீஸ்களில் காணக் கிடைக்கின்றன.

ஒருவர் எந்தவொரு பாரிய குற்றவியல் குற்றத்தையும் இணைத்துக் கொள்ளாத நிலையில் நம்பிக்கைகளை மாற்றிக் கொள்கின்ற குற்றத்தைச் செய்வாராயின் அக்குற்றத்திற்காகப் பிரத்தியேகமாக

*ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம்: அல்லாஹ்வின் சாந்தியும் அருளும் அன்னார் மீது உண்டாவதாக. இறைத்தூதர் முஹம்மது அவர்களின் பெயர் சொல்லப்படும்போது சொல்லவேண்டியது

சட்டபூர்வமாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட தண்டனை ஒன்று இஸ்லாத்தில் இருக்கின்றதா அல்லது இல்லையா என்பதை மதிப்பீடு செய்ய இஸ்லாமிய மூலாதாரங்கள் எமக்கு அனுமதியளிக்கின்றன. சுருங்கச் சொன்னால், மனிதர்களின் விருப்பங்கள், எண்ணங்கள், நாட்டங்கள், சிந்தனைகள், சொற்கள், செயல்கள் என்பவற்றைப் பொறுத்து அவர்கள் அனுபவிக்கின்ற சுதந்திரத்தை குர்ஆனும் ஸுன்னாவும் உறுதிப்படுத்துகின்றன என்றே சொல்லலாம்.

இந்த ஆய்வு பலதரப்பட்ட மார்க்க சிந்தனைப் பிரிவுகளின் சட்டங்களையும் பகுப்பாய்வு செய்கின்றது. அனேகமாக, வாய்மொழிமூல ஸுன்னாவினதும் ஏகோபித்த முடிவினதும் அடிப்படையில் மதம் மாறியவர் மரண தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும் என பெரும்பான்மையான முஸ்லிம் மார்க்கச் சட்ட அறிஞர்கள் தங்களது வாதத்தை முன்வைத்துள்ளார்கள். இந்த ஆய்வின் முறைமைரீதியான அணுகுமுறை, தத்துவ, பகுப்பாய்வுரீதியான தனித்தனி விபரங்களிலிருந்து குறிப்பிட்ட விதியைக் கண்டுபிடிக்கின்ற முனைவாகவும் வரலாற்றுரீதியானதாகவும் இருக்கின்றது. அத்துடன், இஸ்லாமிய மூலாதார கலைகளையும் இவை சம்பந்தப்பட்ட ஏனைய துறைசார் அறிவையும் ஆய்வு செய்வதற்கான பாரம்பரிய மரபுரீதியான அணுகுமுறைகளையும் இது உள்வாங்கியிருக்கின்றது.

அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் மற்றும் மூலாதாரங்கள் சம்பந்தப்பட்ட எல்லா மார்க்கத் தீர்ப்புகளுக்கும் குர்ஆனே முதல் மூலாதாரமாகும். ஸுன்னாவானது குர்ஆனின் அர்த்தத்திற்குக் கட்டுண்டு அதனைச் சரியான முறையில் தெளிவு படுத்துகின்ற இரண்டாவது மூலாதாரமாக அமைந்துள்ளது.

குர்ஆனில் வருகின்ற மொழிவாரியான வாசகங்களின் அர்த்தங்களை உறுதிசெய்ய நாடுகின்ற போது பின்வரும் பிரிகோடுகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அத்தகைய சொற்பதங்களை குர்ஆன் அதற்கேயுரிய முறையில் சொந்தமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளமை, ஸுன்னாவில் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் விளக்கங்கள் அடங்கிய அறிவிப்புகள், பல்வேறு பரிபாஷைகளிலும் இலக்கிய நடைகளிலும் உரைநடை பேச்சு வழக்குகளிலும் இந்த சொற்பதங்கள் அரேபியர்களின் வழக்கமான பாவனையில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்ற முறை என்பனவாகும் அவை. இந்த வரிசையிலான முறைமையைப் பின்பற்றுகின்ற போது பாவனையிலுள்ள அரபு மொழி சொற்பத பிரயோகங்கள் குர்ஆனின்

பொருளை அல்லது அர்த்தத்தைத் தீர்மானிக்க அனுமதிக்கப் பட்டவையல்ல என்பதை ஒருவர் உறுதி செய்யலாம். இறுதியாக, விழுமியங்களையும் எண்ணங்களையும் அதிகாரம் செலுத்துகின்ற இஸ்லாமிய சட்டம் ஈடு இணையற்றதும் யாவருக்கும் பொருந்தக் கூடியதும் ஆகும். மதம் மாறுதல் பற்றிய குறிப்பிட்ட மூலாதாரங்களின் உண்மையையும் அர்த்தங்களையும் தேடுகின்றவர்களுக்கு அதன் பாதையை அது வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றது.

மதம் மாறுதலுக்குரிய தண்டனை பற்றிய சர்ச்சைக்குரிய வினாவைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு முஸ்லிம் சட்ட நிபுணர்கள், முழுமூச்சையும் செலவு செய்து, கடுமையான உழைப்பில் ஈடுபட்டு விளக்கவுரை செய்யும் காரியத்தில் தங்களை அர்ப்பணித்துள்ளார்கள் அல்லது 'இஜ்திஹாத்' செய்வதில் தங்களை ஆழ்த்திக் கொண்டுள்ளார்கள். இந்த ஆய்வில் பேசப்பட்டுள்ள அடிப்படைப் பிரச்சினை, தனிநபர் மதம் மாறுதலைப் பற்றியதாகும். ஒரு தனிமனிதனின் கொள்கை ரீதியான நம்பிக்கைகளில் ஏற்படும் ஒரு மாற்றத்தின் பிரதிபலனாக சிந்தனையிலும் கருத்துக்களிலும் நடத்தையிலும் ஏற்படும் ஒரு மாற்றம் என்பதை இது குறிப்பிடும். தனிநபர் கொள்கை ரீதியான தனது நம்பிக்கைகளை மாற்றுகின்றமை, சமூகத்திற்கெதிரான கலகத்தை உண்டாக்கவதற்கல்ல அல்லது அவற்றின் விதிமுறைகளுக்கும் அரசியல், மதரீதியான சட்டபூர்வ தலைமைத் துவத்திற்கும் எதிராகப் புரட்சி செய்வதற்குமல்ல. அவர் சமூகத்தை எந்தவொரு வகையிலும் அச்சுறுத்தவுமில்லை. மாறாக, அவர் வெறுமனே கொள்கைரீதியான தனது நிலைப்பாட்டையே மாற்றியுள்ளார். அவர் புதிதாக ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கையைப் பகிரங்கமாகப் போதித்துப் பரப்புகின்ற ஒருவராக இல்லாது, மதம் மாறுதலை அவர் தனக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டுள்ளார்.

இந்த ஆய்வு பின்வரும் வினாக்கள் குறித்துப் பேசுகின்றது. பாவமன்னிப்புத் தேடுவதற்கான தூண்டுதலை சமூகத்தினூடாகவோ அல்லது அது அல்லாமலோ ஏற்படுத்துவதற்கான சந்தர்ப்பம் அளிக்காமல் அல்லாஹ் அத்தகைய ஒரு மனிதனுக்கு சட்டபூர்வமாக அனுமதிக்கப்பட்ட மரண தண்டனையை விதித்திருக்கின்றானா? எனவே, ஒருவன் தனது நம்பிக்கைகளை மாற்றிக்கொண்டுள்ளான் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக மாத்திரம் அவன் மீது மரண தண்டனையை நிறைவேற்றுவது ஆட்சியாளர்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற முஸ்லிம் சமூகத்தின் மீது கடமையா? இன்னும் இந்த விஷயத்தில் ஒருவரின் நம்பிக்கைகளின் மாற்றம், வேறு ஒரு குற்றச் செயலுடன் தொடர்புடையதாக

இல்லாதிருந்தாலும் இத்தகைய ஒருவர் மீது தண்டனை நிறைவேற்றப்படுமா? முஸ்லிம் சமூகத்தின் ஓர் அங்கத்தவர் இந்தத் தனிநபரைக் கொலை செய்வாராயின், அத்தகையவர் வேறு எதற்காகவுமன்றி சட்டத்தைத் தன் கையில் எடுத்துக் கொண்டதற்காகவேண்டி தண்டனையிலிருந்து அல்லது பழிக்குப் பழி வாங்கப்படுவதிலிருந்து விதிவிலக்களிக்கப்படுவாரா?

இவ்வாறே, இத்தகைய ஒரு நபரை அல்லது இவரைப் போன்ற மற்றவர்களை பலவந்தமாக இஸ்லாத்தின் பக்கம் திரும்பச் சொல்வது முஸ்லிம் சமூகத்தின் கடமையா? அல்லது அத்தகைய பலவந்தத்தை சட்டபூர்வமாக நியாயமாக்கும் தன்மையை குர்ஆன் மறுக்கின்றதா? மேலும், மதம் மாறியவரைக் கொலை செய்வது முஸ்லிம் சமூகத்தின் கடமை என்பது இஸ்லாம் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே ஏகோபித்த முடிவாக இருந்ததா? அல்லது இந்த விஷயம் போதுமான அளவு வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரப் படாமல் கருத்து வேறுபாடுடைய ஓர் அம்சமாகவே இருந்து வருகிறதா? மதம் மாறுதல் இஸ்லாத்திலிருந்து வெறுமனே வெளியேறும் ஒரு காரியமாகப் பார்க்கப்பட வேண்டுமா? அல்லது இஸ்லாத்துக்கு எதிரான ஓர் ஆக்கிரமிப்புச் செயலாகப் பார்க்கப்பட வேண்டுமா? மதம் மாறுதலுக்கு மரண தண்டனை தான் வழங்க வேண்டும் என்ற கருத்தை ஆதரிக்கும் பெரும் பான்மையினர் அதனை ஓர் அரசியல் குற்றச் செயலாகப் பார்க்கிறார்களா? அல்லது இதனை ஒரு பெருங் குற்றமாகக் கருதுகிறார்களா? ஆதாரபூர்வமான இஸ்லாமிய மூலாதாரங்களில் மிகவும் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப்பது போன்று, சட்டபூர்வமாக விதிக்கப்பட்டுள்ள தண்டனைகள் ஒருவனின் பாவமீட்சிக்குத் துணை புரிகின்றன. மதம் மாறுதலுக்கான மரண தண்டனை ஒருவகையான பரிசுத்தமடைதல் அல்லது பாவமீட்சி பெறுதல் என்பதாகக் கருதப் படுகின்றதா?

இந்த ஆய்வின் நோக்கம் ஒரு 'மாதிரி' செயல்பாட்டிற்கான முறைமையை முன்வைப்பதாகும். இதன்மூலம் ஒருவர் குர்ஆனின் அதிகாரத்தின் கீழ் இஸ்லாமியப் பாரம்பரியத்தை முன்வைப்பதற்கு முன்வரலாம். அதனைத் தொடர்ந்து குர்ஆனின் போதனைகளுக்கிணங்க அதனை முழுமையாகச் செயல்படுத்தலாம்.

ஒன்று

மதம் மாறுதல் மரண தண்டனைக்குரிய குற்றமா?

மதம் மாறுதல் (அல் ரித்தாஹ்) மீதான சட்டபூர்வமான தீர்ப்பில் ஏகோபித்த முடிவு பூரணமாக இல்லை என்றாலும், இஸ்லாத்தின் முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகளிலும் இஸ்லாமிய சட்டத்தில் மதம் மாறுதலுக்கு சட்டபூர்வமாக விதிக்கப்பட்ட மரண தண்டனை நடைமுறையில் இருந்ததென்று கூறிக்கொள்வோர், அது ஓர் ஏகோபித்த முடிவாக இருந்ததென உரிமை கோருகின்றனர்; வாதிடுகின்றனர். அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் தோழர் உமர் இப்னு அல் கத்தாப், இப்ராஹீம் அல் நகயீ, சுபியான் அல் தெளரி போன்ற மரண தண்டனையை ஆதரிக்காத ஏனைய சில அறிஞர்களது உண்மைக் கூற்றிலிருந்து கவனத்தைத் திசை திருப்பவே அவர்கள் முனைந்துள்ளார்கள். இந்தத் தண்டனை பற்றிய பிற்காலத்து அறிஞர்களின் மீள் சிந்தனையை முடக்கி வைக்கவும் அவர்கள் முனைந்துள்ளார்கள்.

மதம் மாறும் நடத்தைகள் பற்றிப் பேசுகின்ற போது, தனது தனிப்பட்ட கருத்துக்களையும் நம்பிக்கைகளையும் வெளியிடுவதற்கு தனிநபர் உரிமைக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட வேண்டுமா? அல்லது சமூகம் புனிதமெனக் கருதி கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் சட்டங்களைப் பாதுகாத்துப் பக்குவமாக வைத்துக் கொள்வதற்காக சமூகத்தின் உரிமைக்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட வேண்டுமா? 2006ம் ஆண்டில் ஆப்கான் நாட்டுப் பிரஜையான அப்துல் ரஹ்மான் அப்துல் மன்னான், கிறிஸ்தவ மதத்திற்கான தனது மதமாற்றத்தை அறிவித்தார். இது சர்வதேச ஊடகங்களில் பிரதான செய்தியாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து அவர் தனது மனைவியை விவாகரத்துச் செய்துவிட வேண்டியவரானார். தனது பிள்ளைகளுடனான உறவும் துண்டிக்கப்பட்ட நிலையில் அவர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். உலகத் தலைவர்களின் அழுத்தத்தின் காரணமாக சிறையிலிருந்தும் விடுவிக்கப்பட்ட அவர் இத்தாலியில் அரசியல் தஞ்சம் கிடைக்கப் பெற்றார். அவருடைய விவகாரம், இஸ்லாத்தில் மதம் மாறும் பிரச்சினையின் பக்கமும் உலகம் எவ்வாறு அதனை நோக்குகின்றது என்பதன் பக்கமும் கவனத்தைத் திருப்பி வைத்தது.

சமூகங்கள் தாம் முழுமையாகப் பாதுகாக்கப்படுகின்ற மாறாத சில விழுமியங்களை எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டு அவற்றுக்கு சம்மதம் தெரிவிக்கின்றன. விசேஷமாக தேசிய அடையாளத்தின் முக்கியத்துவத்தைக் குறிப்பிடலாம். தற்போதைய காலத்திற்கு முன்பு, அனேகமாக ஒவ்வொரு சமூகமும் தனது மதமே தனது அடையாளத்தின் பிரதான மூலப்பொருள் எனக் கருதிக் கொண்டிருந்தது. சமூகங்களின் இருப்பு, அமைப்பு, அடையாளம் என்பன தாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு தங்களை தாங்களாகவே இனங்காட்டிக் கொண்டுள்ள மதம் அல்லது ஆன்மீக நம்பிக்கைத் திட்டம் என்பவற்றுடன் பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றன. இஸ்லாமிய சட்டவியலின் எண்ணிறந்த தீர்ப்புகளுக்கு அடிப்படையாக, மனிதனின் ஐந்து பிரதான தேவைகளில் ஒன்றென, முஸ்லிம் மார்க்க அறிஞர்கள் மதத்தைக் கணித்தார்கள். அத்தகைய தீர்ப்புகளில் முதன்மை வகிப்பது ஜிஹாதைப் பற்றிய தீர்ப்புகளாகும். இதைப்பற்றிக் கருத்துக் கூறும்போது, இஸ்லாமிய மார்க்கத்தை தேசிய மட்டத்தில் காப்பாற்றுவதற்கும் பாதுகாப்பதற்கும் ஜிஹாத் ஒரு சாதனமாக அமைகின்றது என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

சிலரின் கூற்றுப்படி, மதம் மாறுதலுக்காக சட்டபூர்வமாக விதிக்கப்பட்ட தண்டனை, தனிமனித மட்டத்திலும் கூட்டு மட்டத்திலும் செயற்படுத்தப்படலாம் என்ற கருத்து முன்வைக்கப் படுகிறது. மதத்திற்குப் பாதிப்பு விளைவிக்க, சூழ்ச்சி செய்ய அல்லது அதற்கெதிராகக் கலகம் ஏற்படுத்த எத்தனிப்பவர்களிடமிருந்து மார்க்கத்தைப் பாதுகாக்கும் தேவையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இத்தண்டனையை நிறைவேற்றலாம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இத்தகைய மார்க்கத் தீர்ப்புகளை வழங்குவதன் மூலம், முஸ்லிம் அறிஞர்கள் “நம்பிக்கையின் விஷயத்தில் எந்த பலவந்தமும் இல்லை” என்று குர்ஆனின் பிரகடனத்தில் தெளிவுபடுத்திக் காட்டப்பட்டிருக்கின்ற, ஏகமனதாக அங்கீகரிக்கப் பட்ட மதச் சுதந்திரக் கோட்பாட்டிற்கும் மதம் மாறுவதற்காக மரண தண்டனையை உறுதிப்படுத்துவதற்குமிடையில் எந்த முரண்பாட்டையும் கண்டுகொண்டுள்ளதாகத் தெரியவில்லை. எமது இஸ்லாமிய வரலாற்றின் பல்வேறுபட்ட காலகட்டங்களிலும் வழக்கத்தில் இருந்த கருத்தையே பலரும் உறுதிப்படுத்தி வந்துள்ளனர். மிக அதிகமான பெரும்பான்மை அறிஞர்களுடன் ஒத்துப்போகாத, மிகவும் பலம் வாய்ந்த செல்வாக்குப் பெற்றவர்களான உமர் இப்னு அல் கத்தாப் (இறப்பு 644 கி.பி), இப்றாஹீம் அந் நகயீ (811கி.பி), சுபியான் அத் தெளரி (777கி.பி) ஆகியோருக்கும் கூடுதலாக மேலும் பல அறிஞர்களின் கருத்துக்கள் ஜனரஞ்சகமடையவில்லை. அல்லது பரந்த அளவில் எல்லோரையும் சென்றடையவில்லை.

எனவே, ஷரீஆ சட்டவாக்கத்தின் அறிவிப்பாளர்கள், பெரும்பாலான பிக்ஹ் அறிஞர்களினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தீர்ப்பைப் பொருத்து ‘ஏகோபித்த’ முடிவு இருக்கிறது- அதாவது மதம் மாறியவர் மீண்டும் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென பலவந்தப்படுத்தப்பட வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் மரண தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்படுவார்- என்ற வாதத்தை முன்னெடுத்தார்கள். இந்தத் தீர்ப்பின் பின்னணியிலிருந்த நோக்கம், மதத்தைக் குறைவாக மதிப்பிடும் அல்லது பொருட்படுத்தாமல் விட்டுவிடும் முயற்சிகளிலிருந்து மார்க்கத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதாகும். எதனை அத்திவாரமாகக் கொண்டு முஸ்லிம் சமூகம் உருவாக்கம் பெற்றதோ, எதனைக் கொண்டு அதன் அரசு முறைமைக்கான அத்திவாரம் இடப்பட்டதோ, எது சித்தாந்தம், சட்டவியல், வாழ்க்கை ஒழுங்கு முறைமை அனைத்துக்கும் காலாக நின்றதோ அதனைப் பாதுகாத்தல் வேண்டும்.

ஒரு கொள்கை சார்ந்த நம்பிக்கையையும் மதத்தையும் தேர்ந்து கொள்வதும் எந்தவித பலவந்தமுமின்றி ஒருவர் தனது நம்பிக்கைகளை வெளிப்படுத்துவதும் மனித உரிமையின் ஓர் அங்கமாகும். எமது அறிஞர்கள் வழங்கியுள்ள தீர்ப்போ இவ்வுரிமையுடன் மோதுகின்றது; முரண்படுகின்றது. இதைப்பற்றிய கலந்துரையாடல் முதன்முதலாக சீர்திருத்தவாதிகளான ஜமால் அல் தீன் அல் அப்கானி, முஹம்மது அப்துஹ், ரஷீத் ரிழா முதலாய பலராலும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மதம் மாறிய ஒருவரை மீண்டும் இஸ்லாத்தின் பக்கம் திரும்ப வேண்டுமென மரண அச்சுறுத்தல் மூலம் பலவந்தப்படுத்தலின் அவசியத்தை இஸ்லாம் அறிமுகப்படுத்துகிறது என்பது குறித்து இந்த சிந்தனையாளர்கள் ஆழ்ந்த கரிசனை கொண்டார்கள்.

இது இஸ்லாத்தில் பலவந்தம் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது எனக் காட்டுவதாகவும் நம்பிக்கைச் சுதந்திரத்தை அலட்சியம் செய்வது மாகும் எனவும் அவர்கள் கருத்துக் கொண்டார்கள். அல் அப்கானியின் பிரசித்தி பெற்ற 'அல்-ரத்து அலா அல்-ழாஹிரிய்யீன்' எனும் நூல், குர்ஆன் அறிவுறுத்துவது போல தங்களுடன் கருத்து வேறுபட்டு இணங்கிப் போகாதவர்களுடன் நல்ல முறையில் சமாதானத்துடன் வாதிக்கும்படியும், அவர்களுடைய வாதங்களுக்குத் தெளிவான பதிலளிக்கும்படியும் அவர்கள் எழுப்பும் சந்தேகங்களுக்கும் சர்ச்சைகளுக்கும் இஸ்லாமிய ஆதாரங்களுடனும் சான்றுகளுடனும் விளக்கங்கள் அளிக்கும்படியும் போதிக்கின்றது. எவ்வாறாயினும், அந்தக் கால கட்டத்தில் இந்த விஷயம் தீர்க்கப்படாமல் சர்ச்சைக்குரிய ஒன்றாகவே இருந்து வந்தது.

கால ஓட்டத்தின் வேகத்தில் நாம் 1985ம் ஆண்டை அடைகின்றோம். சூடானிய ஜனாதிபதி ஜாபர் நுமைரி, மஹ்முத் முஹம்மத் தாஹா மீது மரண தண்டனையை விதிப்பதன் மூலம் இஸ்லாமிய தண்டனை முறையை அமுல் நடத்தும்படி உத்தரவு பிறப்பித்தார். சல்மான் ருஸ்தியின் விவகாரம் இதனைத் தொடர்ந்தது. அவர் கொல்லப்பட வேண்டுமென ஈரானிய ஆன்மீகத் தலைவர் இமாம் கொமெய்னி உத்தரவு பிறப்பித்தார். இந்த இரண்டு நடவடிக்கைகளும் சர்வதேச சமூகத்தின் கவனத்தை ஈர்த்தன. இதன் நிமித்தம், சமகால மேற்கில் மிக உயர்வாக மதிக்கப்படும் எல்லா விழுமியங்களிலும் மேலான சுதந்திரத்திற்கு இஸ்லாம் விரோதமானது எனப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. ருஸ்தி விவகாரத்தைத் தொடர்ந்து பத்வாக்களும் நூல்களும் மதம் மாறிய செயலுக் கானது மரண தண்டனையே என்ற தீர்ப்பின் மாறாத தன்மையை

நிலைநிறுத்தி நீடிக்கச் செய்தன. எகிப்தில் பல நிகழ்வுகள் இடம்பெற்றன. எகிப்தின் கல்விமான்கள் மத்தியில் பாரிய கருத்து வேற்றுமைகளை அவை பரவச் செய்தன. இதே நேரத்தில் ஐக்கிய நாடுகளும் அதன் சார்பினவான பலதரப்பட்ட நிறுவனங்களும் இன்றைய புதிய உலக அமைப்பின் பலதரப்பட்ட சக்திகளுமாக அனைத்தும் ஒன்றிணைந்து இஸ்லாத்தின் மீதான தாக்குதல் களையும் குற்றச்சாட்டுகளையும் மென்மேலும் பெருக்கி வைக்கலாயின. தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கும் இத்தொல்லை களை எவ்வாறு எதிர்கொள்வது? மக்களிலிருந்தும் இஸ்லாத்தைத் தனிமைப்படுத்தி எடுத்துத் தொடுக்கப்பட்டு வரும் தாக்குதல் களுக்குப் பரிகாரம் காண்பது எப்படி?

முஸ்லிம் சட்ட அறிஞர்களின் மரபு ரீதியான வழக்கத்துக்கு இயைய, அல்லாஹ்வின் சட்டங்களையும் தீர்ப்புகளையும் விளக்குவதற்கு இந்த ஆய்வு, 'ஹத்' (பன்மை- ஹுதுத்) என்ற பதத்தைப் பயன்படுத்துகின்றது. அரேபியர்கள் 'ஹத்' என்ற மொழியியல் ரீதியான பதத்தை 'இரு பொருட்களுக்கிடையிலான ஒரு தடை' என்ற கருத்திலேயே பயன்படுத்தி வந்தார்கள். முஸ்லிம் சட்ட நிபுணர்களும் இஸ்லாமிய ஷரீஆ சட்ட முறையின் அறிஞர்களும் பயன்படுத்தியுள்ள சொற்பிரயோகங்கள் குர்ஆனிய மரபினவால் அன்றி, அராபிய மரபின் செல்வாக்குகளுக்கே ஆட்பட்டுள்ளன. 'ஹத்' என்ற சொல்லும் அதன் பன்மையான 'ஹுதுத்' என்ற சொல்லும் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்ற முறையில் உள்ள முக்கியமானதும் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதுமான உதாரணத்தை இங்கே பார்க்கலாம். இந்தச் சொல் குர்ஆனில் பதினான்கு வாசகங்களில் வருகின்றது. இவற்றில் இரண்டு இடங்களில் நோன்பு, விவாகம்- விவாகரத்து, இன்னும் வாரிசரிமை என்பவற்றைப் பொருத்து அல்லாஹ்வின் சட்டம் மற்றும் அவனது கட்டளைகள் என்ற கருத்திலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எந்தவொரு வசனத்திலும் 'ஹுதுத்' என்ற சொல் தண்டனையைக் குறிப்பதாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. பதிலாக, இறை சட்டங்களையும் விதிகளையும் கடைப்பிடித்தொழுகுவதன் அவசியத்தை உறுதிப்படுத்துவனவாகவே அவை அமைந்துள்ளன.

குடும்பம் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளில் அல்லாஹ்வின் நியதிகளைக் கடைப்பிடித்தொழுகுவதன் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி குர்ஆன் வலியுறுத்துகிறது. எனவே, இக்குர்ஆனிய சொற் பிரயோகத்தை முஸ்லிம் சட்ட அறிஞர்கள் எவ்வாறு மாற்றி அதன் கருத்தை தண்டனைச் சட்டத்துடன் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டார்

கள் என்பது ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. 'ஹத்' என்ற சொற்பதம் மொழியியல் ரீதியாக தடுத்தல், தடை செய்தல் அல்லது தண்டனை என்று பொருள் படுகிறது. இன்னும், குர்ஆனில் களவு, தவறான பாலியல் நடத்தை என்பவற்றிற்குரிய தண்டனைகள் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது 'ஹத்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பெறவில்லை. குர்ஆனிய கருத்தோட்டம் முற்றுமுழுதாக மாற்றியமைக்கப் பட்டுள்ளமையின் பின்னணிதான் என்ன?

ஓர் ஆட்சியாளன் கட்டளைகளை அமுல் செய்யவும் ஒழுங்கை நிலை நாட்டவும் அரசுக்குரிய கௌரவத்தை ஈட்டிக் கொள்ளவும் தனது நோக்கங்களையும் குறிக்கோள்களையும் அடைந்து கொள்ளவும் தனக்குள்ள முக்கியமான சாதனமாகவே தண்டனை முறையைப் பார்க்கிறான். தீவிரமான, கடுமையான தண்டனைச் சட்டமுறையைச் செயல்படுத்தும் அதிகாரத்தைக் கொண்டவர் அல்லாஹ்வுக்குக் காரணம் காட்டக்கூடியவராக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இருந்தால் தான் ஓர் ஆட்சியாளன் தனது அரசுக்குப் பாரிய நன்மைகளை ஈட்டிக் கொள்ளலாம். இதன் விளைவாகத் தான் இமாம் மாலிக், அபூ ஹனிபா, அல்-ஷாபி, அஹ்மது இப்னு ஹம்பல், அல்-ஹஸன் அல்-பஸரி, சுபியான் அல் தெளரி முதலியோரும் மேலும் சில அறிஞர்களும் தமது கொடுங்கோன்மையான ஆட்சியைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் சுய நலன்களுக்காகவும் இஸ்லாமியத் தண்டனை முறைமைகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்தி வந்த ஆட்சியாளர்களை அடிக்கடி கண்டித்தும் விமர்சித்தும் வந்தார்கள். முஸ்லிம் பாரம்பரிய சட்டங்களின் தொகுப்புகளிலும் சட்ட நிபுணர்களின் பேருரைகளிலும் அறிஞர்கள் அரசர்களுக்கு வழங்கிய அறிவுறுத்தல்களிலும் சட்டவியல் ஆக்கங்களிலும் இத்தகைய கண்டன விமர்சனங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உண்மையில் எம்முடைய இந்த சொந்த யுகத்தில் 'அரசியல் இஸ்லாம்' நடாத்தி வருவோர் இஸ்லாத்தையும் இஸ்லாமிய சட்டங்களையும் வெறுமனே தண்டனைச் சட்டத்திற்குள் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். இதன் விளைவாக, அவ்வாறான பலர் இஸ்லாமிய சட்டத்தை அமுல் நடத்த வேண்டும் எனப் பேசுகின்ற போது தண்டனைகளை அமுல்படுத்துவதுதான் இஸ்லாமிய சட்டவியல் என்றே கருத்துரைக்கின்றார்கள். அவ்வாறே, சில அரசுகள் மதத்தின் மீதான தமது ஆர்வத்தையும் ஷரீஆ சட்டத்திற்கான தங்களுடைய அர்ப்பணத்தையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்வதன் பொருட்டு என்ன செய்கின்றன? தண்டனைகளை நிறைவேற்றுவதில் ஆர்வத்துடன் முந்திக் கொள்கின்றன.

மக்களது மனிதாபிமானமும் அவர்கள் மதத்தைப் புரிந்து கொண்டிருக்கும் முறைகளும் மதத்தின் தூய தன்மைகளுக்கு முற்றும் முரணானவையாகவே அமைந்துள்ளன. இதனால் மதத்தின் கோட்பாடுகள் சிதைவுறுகின்றன. அதன் உண்மையான நோக்கங்களுக்கும் கருத்துக்களுக்கும் தவறான அர்த்தங்கள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. அல்லாஹ்வுக்கு எதிரான வாதங்கள் இருக்கக்கூடாதென்பதற்காகவே அவன் தனது தூதர்களை அனுப்பியிருக்கிறான் என்பதாக அவனே பிரகடனப்படுத்தி இருக்கிறான். அதே நேரத்தில், மாற்றுக் கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கும் வாதிப்பதற்கும் சான்றுகளையும் ஆதாரங்களையும் தேடும் இயல்பாகவே அமைந்துள்ள மானுட விருப்புகளுக்கும் அவன் தாராளமாக இடமளித்துள்ளான். கால ஓட்டத்தின் மாற்றங்களுக்கேற்பத் தன்னைத் தான் புதுப்பித்துக் கொள்ளும் பரந்துபட்ட தன்மைகளை குர்ஆன் இஸ்லாத்துக்கு வழங்கியுள்ளது. கால வரையறைகளற்ற இஸ்லாமியக் கோட்பாட்டுக்கான உறுதியான அடித்தளத்தை அது வழங்குவதோடு இஸ்லாமிய சட்டவியல் சித்தாந்தங்களைத் தெளிவு படுத்தியும் உளது. குர்ஆனின் மிகவும் மேலான, துல்லியமான விளக்கமாகவும் பிரயோகமாகவும் அமைந்துள்ளது ஸுன்னா. ஸுன்னா, அதன் முழுமையான அமைப்பில் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களைப் பின்பற்றி நடப்பதற்கான முறைமையாக அமைந்துள்ளமையை உணரலாம். பின்பற்றுதலும் கீழ்ப்படிதலும் ஒருபுறம். போலச் செய்தலும் எவ்விதச் சிந்தனையுமின்றி ஏற்று நடத்தலும் மறுபுறம். இவ்விரண்டு நடைமுறைகளுக்கும் இடையிலான வித்தியாசத்தை நாம் தெளிந்துகொள்ள வேண்டும். முன்னையது ஆதாரங்களின் நம்பகத் தன்மை, ஆதிக்க இயல்பு என்பவற்றை விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய ஒருவரின் அறிவு, புரிந்து கொள்கின்ற ஆற்றல் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட செய்முறையில் தங்கியிருக்கிறது. பின்னையது, எதனையும் கண்களை மூடிக் கொண்டு (தக்லீத்) ஏற்று, எந்தவிதமான பரீட்சார்த்தமும் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட சான்றைப் பற்றிய எவ்வித அறிவுமின்றி சிந்தனையற்ற முறையில் அமைகின்ற பாவனைச் செயலாகும். இஜ்திஹாத் என்பது இஸ்லாமிய சட்டவாக்கத்தில் சுதந்திரமான ஆய்வுக்கும் சீர்திருத்தத்துக்குமான தனிச்சிறப்புப் பெற்ற ஓர் அம்சமாகும். குர்ஆனிய அறிவுறுத்தல்களை விளங்கி, தெளிவுறுத்தி, செயலுருப்படுத்துவதுதான் ஸுன்னா எனக் காண்பதாயின் அதற்கு இஜ்திஹாத் அவசியம். உலகளாவிய மக்களதும் அவர்களது கருத்துக்களதும் பல்வேறுபட்ட தன்மை

கள், கால ஓட்டத்தில் அவற்றில் ஏற்பட்டு வரும் மாறுதல்கள் ஆகியனவற்றை அங்கீகரிக்கும் ஒரு முறையாக இது அமைந்துள்ளது.

இரண்டு

மதம் மாறுதல் பற்றிய குர்ஆனின் விளக்கம்

மதம் மாறுதல் பற்றிய கருத்தின் அடிப்படை அம்சங்களைக் குர்ஆன் முன்வைக்கிறது. சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் மதம் மாறுதல், மாறியமை குறித்துக் கவலை கொள்ளாதிருத்தல், மீளவும் இஸ்லாத்தையும் இறையோனையும் ஏற்காது விடுதல் என்பன மறுமையில் தண்டனைக்கு ஆளாக்குவன. மதம் மாறும் குற்றம் இழைப்பவர் தனக்குத் தானே துயர் இழைத்துக் கொள்கின்றார். திரும்பத் திரும்ப தமது நம்பிக்கையிலிருந்து மாறிச் செல்பவர்கள் என்னதான் செய்தாலும் அல்லாஹ்வின் பாவமன்னிப்பைப் பெற முடியாது.

பலவந்தத்தின் பேரில் ஒருவர் மதம் மாறி விடுகின்றார். அவருக்கு வேறு மாற்று வழிகள் ஏதும் இல்லை. அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்கள் அவரது உண்மையான நம்பிக்கையைப் பங்கப் படுத்துவதில்லை. தெளிவான சிந்தனையுடனும் சுயமான தனது விருப்பின் பேரிலும்

சத்தியத்தை மறந்து நின்றல் தான் ஒருவரது உண்மையான நம்பிக்கையைப் பங்கப்படுத்தி மதமாற்றத்துக்குள் அவரைத் தள்ளிவிடும். விசுவாச பலவீனம், உறுதிப்பாடினமை, தூய உள்ளத்துடன் இறையோனை அடிபணிதல் செய்யாது விடுவது என்பனவே மதமாற்றத்துக்கான நுழைவாயிலைத் திறந்து விடுகின்றன. சத்தியத்தை மறுத்துரைப்பவரின் கருமங்கள் அனைத்துமே பயனற்றவையாகி விடும். இதுவே அவருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பிரதிபலனாகும்.¹ இறைவனின் கட்டளைப் பிரகாரம் இஸ்லாத்தை விசுவாசித்து ஏற்று, பின்னர் அதிலிருந்தும் விலகிச் செல்வதனையே மதமாற்றம் எனும் சொல் குறித்துக் காட்டுகிறது.

‘அல் ரித்தா’ இன்னும் ‘அல் இர்திதாத்’ என்ற சொற்பிரயோகங்கள் குர்ஆனின் விளக்கத்தின் வெளிச்சத்தில், ஒன்றிலிருந்து வேறொன்றை அடைந்து பின்னர் விட்டுச் சென்றதன் பக்கம் திரும்புதல் என்ற அர்த்தத்தைத் தருகின்றன. எவ்வாறாயினும், மதம் மாறுதலைப் பற்றிப் பேசுகின்ற பல்வேறுபட்ட குர்ஆனிய வசனங்களில் எந்தவொன்றும் இஸ்லாத்திலிருந்து மாத்திரம் வாபஸ் பெற்றுக்கொள்வதைப் பற்றி பேசவில்லை; அல்லது ஆன்மீகத் தளத்துடன் சம்பந்தப்படுவதிலிருந்து விலகிக் கொள்வதை மாத்திரம் பேசவுமில்லை. ஆன்மீகத்தையும் லௌகீகத்தையும் உட்படுத்தி ‘ரத்தா’ என்ற வினைச் சொல்லுடன் ஒன்று சேர்த்து விலகுதல் அல்லது திரும்பிப் போதல் என்ற அர்த்தத்தில் தான் குர்ஆன் இந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறது. குர்ஆனில் ‘ரித்தா’ என்பது, இஸ்லாத்தைக் கைவிட்டுவிட்டு குப்ரின் பக்கம் வெளிப்படையாகப் பின்வாங்கித் திரும்பி விடுவது என்ற அர்த்தத்தைத் தருகின்றது. இந்த வசனங்கள் எச்சரிக்கை செய்யும் அதேவேளை, இஸ்லாத்தினுள் நுழைந்து கொண்ட ஒவ்வொரு வரையும் அதனை உறுதியாகப் பற்றிப் பிடித்துக் கொள்ளும்படியும் தூண்டுகிறது. ஏனெனில், அதுவே உண்மையான வழிகாட்டல்; அது மிகவும் ஆதாரபூர்வமானது, வாழ்க்கைக்கும் வாழ்வதற்கும் இது அசையாத (உறுதியான) அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்துள்ளது.

மதம் மாறுதல் அல்லது ‘ரித்தாஹ்’ பற்றிய குர்ஆனின் கருத்து இவ்வாறிருக்க, மதத்தைப் பொருத்து பல்வேறு அர்த்தங்களைத் தருவதற்காக, குர்ஆன் மொழிர்தியான இந்தச் சொல்லை எவ்வாறு வினைப் பெயராகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறது என்பதை நாம் பார்க்கலாம். ‘அல் ரித்தாஹ்’ என்ற வினைப் பெயர், இஸ்லாத்தி

லிருந்து பின்வாங்கிப் போகுதல்- திரும்பிப் போகுதல் என்ற அர்த்தத்தைக் குறிப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இஸ்லாத்தினூடாக அல்லாஹ்வை ஒருவன் சரணடைந்ததன் பிறகு சத்தியத்தை மறுப்பானாயின் அவன் தனது நம்பிக்கையைத் துறந்தவனாக ஆகிவிடுகிறான். 'ரித்தாஹ்' நூற்றாண்டு காலமாக சந்தேகத்திற்கிடமின்றி திட்டமான கருத்துடன் மதத்திலிருந்து பின்வாங்கிச் செல்லுதல், அதிலும் குறிப்பாக இஸ்லாத்திலிருந்து திரும்பிச் செல்லுதல் என்ற அர்த்தத்திலேயே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது.

அடிக்குறிப்பு 1 இல் குறிப்பிட்டுக் காட்டக்கூடிய எந்தவொரு வசனமும், அதாவது 'ரித்தாஹ்' அல்லது 'இர்திதாத்' சம்பந்தமாக குர்ஆன் சொல்லியிருக்கின்ற எந்த வசனத்திலும் மதம் மாறுதல் என்ற குற்றத்திற்காக அல்லது பாவத்திற்காக உலகில் தண்டனை வழங்குவது பற்றிக் குறிப்பிடப்படவில்லை. மதம் மாறிய ஒருவரை இஸ்லாத்தின் பக்கம் மீண்டும் திரும்பி வர வேண்டுமென்று வற்புறுத்த வேண்டுமென்றோ அல்லது அப்படி அவர் வருவதற்கு மறுக்கின்ற பட்சத்தில் அவரைக் கொலை செய்ய வேண்டுமென்றோ குர்ஆனில் எங்கும் சுட்டிக் காட்டப்படவில்லை. குர்ஆனில் விபரித்துக் காட்டப்பட்டிருப்பது போன்று 'ரித்தாஹ்' என்ற சொல், மதம் மாறுதல் என்ற செயல் சம்பந்தப்பட்ட தனி மனிதனின் உளரீதியானதும் மனரீதியானதுமான நிலையையே பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது.

இஸ்லாமிய சட்டவியலில் மனித சுதந்திரம் மிகவும் உயர்வான விழுமியங்களில் ஒன்றாகவும் அதன் மிகவும் பிரதான இலக்குகளில் ஒன்றாகவும் உள்ளது. உண்மையில் நம்பிக்கையினதும் இறையோனின் ஏகத்துவ விசுவாசத்தினதும் பிரதான பணிகளில் ஒன்று மக்களுக்கு விடுதலையை ஈட்டிக் கொடுப்பதாகும். மூட நம்பிக்கை, அறியாமை, அஞ்ஞானம், படைக்கப்பட்ட வஸ்துக்களை வணங்குதல் ஆகியவற்றிலிருந்து மானுட சமூகத்தை விடுவித்து சர்வ வல்லமை படைத்த இறையோனுடன் அதனைத் தொடர்பு படுத்தி வைப்பதுதான் அதன் சிறப்பான பணி. பல குர்ஆன் வசனங்கள், இந்த சுதந்திரத்தை ஆதரிக்கவும் பாதுகாக்கவும் காப்பாற்றவுமே அருளப்பட்டன. உண்மையில் மத சுதந்திரத்திற்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ள பல குர்ஆனிய வசனங்கள், இந்த உரிமையை உறுதிப்படுத்துவது பற்றியும் எந்தவொரு வெளிதலையீட்டிலும் அல்லது குறுக்கீட்டிலுமிருந்தும் இதனைப் பாதுகாத்துக் காப்பாற்ற வேண்டிய கடமை பற்றியும் பேசுகின்றன.

இந்த வசனங்களில் முதன்மையானது, “மார்க்கத்தில் நிர்ப்பந்தம் இல்லை”² எனப் பிரகடனம் செய்யும் வசனமாகும். மக்கத்து முஷ்ரிக்கீன்கள் ஹி.4ம் ஆண்டில் முஸ்லிம்களுக்கு எதிராகப் போர் தொடுத்த போது யூத மதத்தைத் தழுவிருந்த சிறுவர்களைப் பலவந்தமாக இஸ்லாத்தில் நுழைவிப்பதற்கான அனுமதியைச் சில தோழர்கள் அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களிடம் கேட்டார்கள். அதன்மூலம் யூதர்களுடன் அவர்கள் வாழ்வதைத் தடுத்து விடவும் கூடும். அவ்வாறு செய்வதற்கான அனுமதியை வழங்குவதற்கு நபியவர்கள் மறுத்துவிட்டார்கள். மதத்தைவிட அரசியலுடன் தொடர்புடைய இன்னொரு விஷயத்தில், சில மதங்களைப் பின்பற்றுபவர்களுக்கு மத்தியில்- குறிப்பாக கிறிஸ்தவத்தில்- தங்களுடைய நம்பிக்கையின் பக்கம் பலவந்தமாக மக்களை நம்பிக்கை கொள்ளச் செய்வது வழக்கமாக இருந்து வந்தது.³ மற்றவர்கள் மீது நம்பிக்கைகளைத் திணிப்பதும் நிர்ப்பந்திப்பதும் எவ்விதப் பலனையும் தராது எனப் பல குர்ஆனிய வசனங்கள் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களுக்கு தெளிவுபடுத்துகின்றன.⁴

‘அசல் நம்பிக்கையின்மை’யில் தொடர்ந்து இருந்த வண்ணம், அதாவது ஒருபோதும் நம்பிக்கை கொள்ளாத ஒருவரின் நம்பிக்கையின்மை பற்றிய குர்ஆனிய மனோபாவத்திற்கும் நம்பிக்கை கொண்டதன் பின்னர் நம்பிக்கையை விட்டு விலகுவதற்காக, நம்பிக்கையைத் துறக்கும் ஒருவரைப் பொருத்த அதன் மனோபாவத்துக்குமிடையிலான ஒரு வேறுபாட்டைக் கோடிட்டுக் காட்டலாம். தொடர்ந்தும் ‘அசல் நம்பிக்கையின்மை’யின் நிலையில் இருக்கின்ற ஒருவருக்கு குர்ஆன் சுதந்திரத்தை அங்கீகரிக்கின்றது. அதேவேளை, நம்பிக்கையிலிருந்து கொண்டு நம்பிக்கையைத் துறந்து செல்லும் ஒருவருக்கு அதே சுதந்திரம் மறுக்கப்படுகிறது.

மதம் மாறுதலைத் தொடர்ந்து பாவமன்னிப்புத் தேடுதலும் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறதா, இல்லையா என்பது பற்றிய விவகாரங்களும் தெய்வீக தீர்மானத்துக்கு உரியவையாகும். ஒருவரின் மதம் மாறுதல், தண்டனை நியமமான குற்றச்செயல் எனக் கருதப்படும் எதனையும் சார்ந்திராத வரையில் அல்லாஹ்வுக்கும் அம்மனிதனுக்கும் இடையிலான தனிப்பட்ட விவகாரமாகவே இருக்கும். அது உலக ஆட்சியாளர்களின் அல்லது வேறு எவரினதும் அதிகார எல்லைக்கு உட்பட்ட விஷயமாக அமையாது.

மூன்று

முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் மதம் மாறுதல்

இஸ்லாம் என்ற மார்க்கம் உள்ளடக்கியிருக்கின்ற கொள்கைகள், சட்டதிட்டங்கள், நெறிமுறைகள், கோட்பாடுகள் ஆகிய அனைத்தினதும் அடிப்படை மூலாதாரம் குர்ஆனே என்பது ஐயத்துக்கிடமற்ற உண்மை. ஸுன்னாவானது குர்ஆனின் தெளிவும் விளக்கமும் ஆகும். இன்னும் அதன் போதனைகளுக்கு எப்படிக்கீழ்ப்படிவது என்பதற்கான ஒரு முன்னுதாரணமும் குர்ஆன் கட்டளையிட்டிருப்பதை முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் செய்து காட்டிய முறையுமாகும். குர்ஆனுக்கும் ஸுன்னாவுக்கும் இடையில் எண்ணற்ற வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. குர்ஆனானது இஸ்லாமிய சட்டத் தீர்ப்புகளின் அடிப்படை மூலாதாரமாகும். அதேநேரத்தில் ஆதாரபூர்வமான ஸுன்னாவானது குர்ஆனில் சொல்லப் பட்டிருப்பதற்கு இணங்கிய தெளிவுரையை உள்ளடக்கிய மூலாதாரமாகும். குர்ஆனும் ஸுன்னாவும் ஒன்றையொன்று

ஆதரித்து நிற்கின்ற மூலாதாரங்களாகும். அங்கு குழப்பமோ முரண்பாடோ ஒவ்வாமையோ அல்லது அவற்றிற்கிடையில் உடன்பாடின்றமையோ ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. அல்லது குர்ஆனில் சொல்லப்பட்ட ஒன்றை ஸுன்னாவின் எந்தவொரு பகுதியும் இரத்துச் செய்யவோ செல்லுபடியற்றதாகக்கவோ சந்தர்ப்பம் இல்லை. குர்ஆனில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டனவற்றை ஸுன்னா தெளிவு படுத்துகின்றது.

குர்ஆனின் கோட்பாடுகளும் முறைமையும் மத சுதந்திரத்தின் அத்தியாவசியத் தன்மையை மிகவும் தெளிவாகக் குறித்துக் காட்டுகின்றன. நம்பிக்கை கொள்ளாத ஒருவருக்கு அல்லது மதம் மாறியவருக்குரிய தண்டனை மறு உலக வாழ்க்கையின் போதே நிறைவேற்றப்படும் எனக் குர்ஆன் மிகவும் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லுகிறது. இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் விசுவாசியராயிருந்த நூற்றுக்கணக்கானோர் நயவஞ்சகர்களாக மாறினார்கள் அல்லது மதம் மாறிச் சென்றார்கள். உண்மையில் அவர்களது மதமாற்றம் இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களுக்கும் முஸ்லிம் சமூகத்துக்கும் பாரிய தீங்குகள் இழைப்பதாக அமைந்தது. என்றாலும்கூட அன்னார் அவர்களுக்கு எந்தவொரு தீங்கு செய்வதிலிருந்தும் தவிர்ந்திருந்தார்கள். 'முஹம்மது அவருடைய தோழர்களையே கொல்லுகிறார்', 'தன்னுடைய கொள்கையை மக்கள் மீது திணிக்கிறார்' அல்லது 'தனது மதத்தைத் தழுவும்படி பலவந்தம் செய்கிறார்' என்றெல்லாம் மக்கள் கூறக்கூடும் என அன்னார் கருதினர். எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் மதமாற்றத்துக்கு உள்ளானவர்கள் தண்டனைக்குரிய வேறு ஏதும் குற்றங்களுக்கு ஆட்பட்டிருக்காத நிலையில் மரண தண்டனையை நியமம் செய்ததில்லை.

எடுத்துக்காட்டாக, இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் மக்காவிலிருந்து ஜெருஸலத்துக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட தனது அற்புதமான இரவு யாத்திரையின் போது நிகழ்ந்தன குறித்துப் பேசிய வேளை இஸ்லாத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருந்த மக்கள் சிலர் மதம் மாறிச் சென்றார்கள் எனப் பெரும்பாலான வரலாற்று ஆசிரியர்களும், முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றை வரைந்துள்ள அறிஞர்களும் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஹதீஸ் தொகுப்புகளில் காணக்கிடைப்பது போல இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் வாழ்நாளின் போது மதம் மாறிய எந்தவொரு நபரும் மரண தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருப்பின்

அது அந்த மனிதர்கள் இழைத்த போர்க் குற்றங்கள், கொலை முதலாய வேறு குற்றங்களுக்காகவேயன்றி அவர்களது மதமாற்றத்தின் காரணமாக வல்ல.⁵ அல்லாஹ், உண்மையில் சத்தியத்தை மறுப்பவர்களுக்கும் நயவஞ்சகர்களுக்கும் (முனாபிகீன்) எதிராகப் போராடும் படியே இறைத்தூதர் அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

நம்பிக்கை கொண்டதன் பின்னர் நம்பிக்கையைத் துறந்து வேறு பக்கம் திரும்புகின்ற எந்தவொருவருக்கும் மரண தண்டனை வழங்க வேண்டுமென தெய்வீகரீதியாக அருளப்பட்ட தண்டனை ஒன்று இல்லை. குர்ஆனிலோ அல்லது இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் செயலிலோ மதம் மாறுதலுக்கான நிர்ணயிக்கப்பட்ட தண்டனை ஒன்றினை அல்லாஹ் நியமம் செய்துள்ளான் என நபிகளார் அறிந்திருந்தார்கள் எனக் காட்டும் எந்தவொரு குறிப்பையும் காண முடியவில்லை. அப்படியான தண்டனை பற்றி இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் அறிந்திருந்தால் அதனைச் செயல்படுத்துவதற்கு அவர்கள் சற்றேனும் தயங்கியிருக்க மாட்டார்கள். ஏனெனில், குற்றங்களுக்காக நியமம் செய்யப்பட்டிருந்த தண்டனைகளை வழங்குவதில் அன்னார் ஒழிவு மறைவின்றி நடந்து கொள்பவர்களாக இருந்து வந்துள்ளார்கள்.

மதம் மாறுதலுக்காக சட்டபூர்வமாக விதிக்கப்பட்ட தண்டனை எதையும் குர்ஆன் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை முஸ்லிம் சட்ட அறிஞர்கள் அறியாதவர்கள் அல்லர். அவ்வாறே இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் சொல்லையும் செயலையும் உள்ளடக்கியிருக்கின்ற ஸுன்னா அத்தகையதொரு தண்டனையிலிருந்து விலகியே இருந்தது. தான் விசுவாசம் கொள்ளும் ஒன்றினைத் தேர்ந்து கொள்ளும் சுதந்திரத்தை இஸ்லாம் மிக உயரிய விழுமியமாகக் கொண்டுள்ளமையை குர்ஆன் சுமார் இருநூறு வசனங்களில் உறுதி செய்துள்ளது. இத்தனைக்கும் மத்தியில் மதம் மாறியவர் மரண தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டுமென்ற வாதத்திற்கு ஆதரவாகவே முஸ்லிம் சட்ட அறிஞர்கள் பேசினார்கள். தமது நிலைப்பாட்டுக்கு ஆதரவாக அவர்கள் கொண்டிருந்தது, ஆதாரபூர்வ ஹதீஸ் வட்டத்துள் அமையாத ஒரு கூற்றினையே. இதற்கு மரண தண்டனை, நபித் தோழர்களது ஏகோபித்த அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருந்தது என அவர்கள் வாதிட்டார்கள். அவர்கள் முன்வைத்த வேறும் பல ஹதீஸ்களும் பலத்த கேள்விகளுக்குரியனவாகவே அமைந்தன.

இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் கி.பி.627ல் முஸ்லிம் சமூகத்திற்கும் மக்கத்துக் குறைஷிக் குலத்தவர்களுக்கு மிடையே ஒரு சமாதான உடன்படிக்கை இடம்பெற்றது. இதில், இரு சாராரும் பத்து வருடங்களுக்கு யுத்தம் செய்வதில்லை என்ற ஒரு போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையில் கைச்சாத்திட்டனர். இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் இந்த உடன்படிக்கையின் விதிகளை மதித்து, இஸ்லாத்திலிருந்து மதம் மாறி குறைஷி இணை வைப்பாளர்களுடன் சேர்ந்து கொள்ள விரும்பியவர்களை சுதந்திரமாக விட்டுவிடுவதற்கு இணங்கினார்கள். ஹுதையியாவின் இக்கால கட்டத்தில் இஸ்லாத்திலிருந்து விலகிச் சென்ற எவரையும் முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் குற்றஞ் சுமத்தவில்லை. இன்னும், எவரேனும் முஸ்லிம்களின் தரப்பிலிருந்து பிரிந்து குறைஷியர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டால், மதம் மாறிச் சென்ற குற்றத்துக்கான தண்டனையை நிறைவேற்ற அத்தகையவரைத் திருப்பித் தரும்படி கேட்கவும் நபிகளாருக்கு உரிமை இருக்கவில்லை.

முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் முழு வாழ்நாளிலும் மதம் மாறிய ஒருவரை மரண தண்டனைக்கு உட்படுத்திய சம்பவம் எதுவும் இல்லையென்பது தாபிக்கப்பட்ட உண்மையாகும். தன்னுடைய மதத்திலிருந்து மதம் மாறிச் செல்லும் எவரொருவரும் மரணத்துக்காளாக்கப்பட வேண்டும் என்பது இறை கட்டளை என அறிந்திருந்தால், எந்தவொரு காரணத்திற்காகவும் அத்தகு கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்கு அன்னார் சற்றேனும் தயங்கியிருக்க மாட்டார்கள். இந்த ஆய்வில் எடுத்துக்காட்டப் பட்டுள்ள உதாரணங்களும், மதம் மாறியவர்கள் கொலை தண்டனைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட சம்பவங்களும் மதம் மாறுதல் ஏனைய குற்றச் செயல்களுடன் இணைந்து காணப்பட்டமையாலேயே நிகழ்ந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. முஸ்லிம் சமூகத்திற்கெதிராகக் கலவரங்களை விளைப்பதாகவும் பகைமையைத் தூண்டிவிடும் பிரகடனங்களுமாகவே அத்தகைய மதமாற்றங்கள் அமைந்திருந்தன.

நான்கு

வாய்மொழியிலான ஸுன்னாவும் மதம் மாறுதலும்

நபிகள் நாயகம் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களது கூற்றுக்களாக அமைந்த வாய்மொழி ஸுன்னாவில் மதம் மாறியவர் கொல்லப்பட வேண்டும் எனும் தனியோர் அறிவிப்பாக அமைந்த ஹதீஸும் உள்ளடங்குகிறது. நன்கு அறியப்பட்டதும் முஸ்லிம் அறிஞர் களினால் பரவலாக மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றதும் மதம் மாறியவர்களுக்கு மரண தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும் என வாதிடுகின்றவர்கள் தமக்கு ஆதாரமாகக் கொள்வதுமான அந்த ஹதீஸ் வாசகம் இப்படி வருகின்றது: “எவனொருவன் தனது மதத்தை மாற்றிக் கொள்கிறானோ அவனைக் கொன்று விடுங்கள்.” இஸ்லாத்தின் ஆரம்பக் காலத்திற்குப் பிறகு இந்த ஹதீஸ் மிகவும் பரவலாகக் காணப்பட்டது. அதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் எவ்வாறாயினும் அது வெறுமனே ஒரு தனியான (பிரபல்யம் இல்லாத- ஒரு சிலரால் மாத்திரம் அறிவிக்கப்பட்ட ஆஹாத் ஹதீஸ் தரத்தையுடைய) ஹதீஸாகவும் முழுமையாக அறிவிக்கப்படாத ஒன்றாகவுமே விளங்கியது. அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மது (ஸல்)

அவர்களுக்கும் அவர்கள் மூலம் அருளப்பட்டு வந்த குர்ஆனுக்கும் அன்னார் இஸ்லாத்தின் உறுதிப்பாட்டுக்காக எடுத்து வந்த நடவடிக்கைகளுக்கும் எதிராகத் தம்மால் இயன்ற அத்துணை திட்டங்களையும் தீட்டி வந்தது மட்டுமல்லாமல் மதீனத்து முஸ்லிம்கள் குறித்த பொய்யான தகவல்களைப் பரப்பி, பிரிவினைகளை ஏற்படுத்த சதிகள் பல செய்து புதிய இஸ்லாமிய சமூக அமைப்பின் பாதுகாப்புக்குப் பல்வேறு வகையான அச்சுறுத்தல்களையும் யூதத் தலைவர்கள் ஆற்றி வந்த காலகட்டம் அது. இத்தகைய நிலைமையுடன் சம்பந்தப்பட்டதுதான் குறிக்கப்பட்ட இந்த ஹதீஸ். ஒரு முஸ்லிம் இஸ்லாத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டு, மதம் மாறும் குற்றத்தைச் செய்து மீண்டும் இஸ்லாத்தில் இணைந்து கொள்ளும் விஷயத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட விவகாரமல்ல இது. இருப்பினும் இஸ்லாம் மதம் மாறுதலுக்கு மரண தண்டனையை ஆதரிக்கிறது என்பதை நிலைநிறுத்துவ தற்காக இந்த ஹதீஸ் உதாரணமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த ஹதீஸை வியாக்கியானம் செய்வதற்காக இமாம் அலி (ரலி) அவர்களோடு சம்பந்தப்பட்டதாக முன்வைக்கப்படும் குழப்பமுட்டுகின்ற கதையை இந்த ஆய்வு புறந்தள்ளுகின்றது. சமூகங்களுக்கிடையிலான பதட்ட நிலைகளின் போது குர்ஆனின் பின்வரும் வசனம் அருளப்பட்டது:

(நபியே! வேஷதாரிகளான) முனாஃபிக்குகளும், எவர்களுடைய இதயத்தில் (பாவ) நோய் உள்ளதோ அத்தகைய யோரும், மதீனாவில் பொய்யான விஷயங்களை மக்களுக்கு மத்தியில் பரப்பக்கூடியவர்களும் (தங்களின் இச்செயலிலிருந்து) விலகிக்கொள்ளாவிடில், நிச்சயமாக நாம் உம்மை அவர்கள் மீது சாட்டிவிடுவோம். பின்னர் வெகு சொற்பமே தவிர (மதீனாவாகிய) அதில் உம் அண்டை வீட்டினராக அவர்கள் வசித்திருக்க மாட்டார்கள். சபிக்கப்பட்டவர்களாக (அவர்கள் இருப்பர். ஆகவே,) அவர்கள் எங்கு காணப்பட்ட போதிலும் கொன்றொழிக்கப்படுவார்கள். இதற்கு முன் சென்று விட்டார்களே அத்தகையோரில் அல்லாஹ்வின் வழிமுறை (இது)தான். ஆகவே, (நபியே) நீர் அல்லாஹ்வுடைய வழிமுறையில் யாதொரு மாறுதலையும் காணவே மாட்டீர்.
(குர்ஆன் 33: 60-62)

குர்ஆனின் இந்த வாசகங்கள், இஸ்லாமிய சமூகத்துக்கு எதிரான சதித்திட்டங்களையும் இஸ்லாத்தைத் துண்டாடுவதற்கான முயற்சிகளையும் தடுத்து நிறுத்துவதற்காகவே அருளப்பட்டன. எனவே, முஹம்மது (ஸல்) அவர்களது கூற்றாக அமைந்த,

“எவரொருவர் தனது மதத்தை மாற்றிக் கொண்டாரோ அவரைக் கொன்று விடுங்கள்” எனும் ஹதீஸ் ஆதாரபூர்வமானதாக இருந்தால், இந்த முக்கியமான பாதுகாப்பு சூழ்நிலையை அன்னார் மனதில் வைத்திருப்பார்கள்.

எமது இஸ்லாமிய ஷரீஆ சட்டவியலைப் பொறுத்து பாதிப்புகள் விளைப்பதும் அடிக்கடி நிகழ்வதுமான பழக்கம் என்னவென்றால், குறைந்தது செயல்மட்ட அளவிலாவது குர்ஆனில் மிகத் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதை விட மிகைத்ததாக ஹதீஸை முன்வைப்பதாகும். அவ்வாறு குர்ஆனுக்கு மேலாக ஹதீஸை முற்படுத்துவதனால் ஹதீஸானது, குர்ஆனைத் தெளிவுபடுத்துகின்ற இன்னும் அதனை விரிவாக விளக்குகின்ற நிலைக்கும் மேலாக உயர்த்தப்பட்டு விடுகிறது. (தெளிவுபடுத்துவது தெளிவு படுத்தப் படுகின்றதை விட மேலான தரத்துக்கு உயர்த்தப் பட்டு விடுகின்றது). இதனால் ஹதீஸ் குர்ஆனுக்குச் சமமான அல்லது அதற்கு ஒப்பான அந்தஸ்துக்கு வந்து விடுகிறது. இந்த நடைமுறையின் காரணமாக குர்ஆனை மிகைத்து தீர்ப்பு வழங்கக்கூடிய அளவுக்கு ஹதீஸ்கள் ஆதிக்கம் செலுத்த அனுமதிக்கப் பட்டிருக்கின்றமை ஆச்சரியத்துக் குரியதல்ல. அதனால் இந்த ஆய்வு பல்வேறுபட்ட அறிவிப்பாளர் களின் தொடர்வரிசைகளினூடாக நமக்குக் கிடைக்கும் ஹதீஸையும் அதன் பல்வேறுபட்ட வாசகங்களையும் இன்னும் அதற்கு ஆதரவான சான்றுகளையும் இதுகுறித்துப் பல்வேறு அறிஞர்கள் முன்வைக்கும் அபிப்பிராயங்களையும் எடுத்துக்காட்டும். இவ்வாறு செய்வதன் மூலம், அறிஞர்கள் ஹதீஸை நடைமுறையில் எவ்வாறு பிரயோகித்துள்ளார்கள் என்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம். குர்ஆனை விவரிக்கின்ற ஆதிக்க எல்லையிலிருந்து ஹதீஸை வெளிக்கொணர்ந்து குர்ஆனிலும் மேலான ஓர் ஆட்சி எல்லைக்கு அதனை உயர்த்தி விடுகிறார்கள். விளைவாக, குர்ஆனிலேயே கண்டு கொள்ள இயலாத தீர்ப்புகளையும் வழங்கி விடுகிறார்கள். உதாரணமாக, மனித உயிரைப் பேணிப் பாதுகாக்க குர்ஆன் பெரும் கவனம் செலுத்தி நிற்கும் நிலையில் இந்த ஹதீஸ் அதனை அழித்து விடுவதனை அங்கீகரிப்பதாக அமைந்து விடுகிறது. மானுட உயிர்களது அழிவைத் தடுக்க குர்ஆன் சாத்தியமான அனைத்து வழிகளையும் முன்வைத்துள்ளமை தெளிவு.

மேலும், குர்ஆனின் சுமார் இருநூறு வசனங்கள், நம்பிக்கை சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் பலவந்தம் செய்யும் கோட்பாட்டை நிராகரிப்பதுடன் ஒருவர் தான் தேர்ந்து கொண்டதை விசுவாசிப்பதற்கும் தான் விரும்புகின்ற மதத்தைத் தெரிவு செய்து உறுதிப்படுத்துவதற்குமான முழுமையான மனித உரிமையை வழங்குகின்றன. மேலே கண்டது போல, ஒருவர் தனது மதத்தை மாற்றிக்

கொள்வதற்கான தீர்மானத்திற்கு வருவாராயின், அதற்கான லௌகிக தண்டனை ஏதும் இல்லையென்பதையும் குர்ஆன் உறுதிப்படுத்துகிறது. (அதாவது, சம்பந்தப்பட்ட மனிதர் தண்டனைக்குரிய வேறு எந்தக் குற்றமும் செய்யாதிருக்கும் வரை) இதற்கு முரணாக, சாதாரண மதம் மாறுதலுக்கான (அதாவது, வேறு எந்தக் குற்றச் செயலையும் சம்பந்தப்படுத்தாத) தண்டனையைப் பிரகடனப்படுத்தும் உரிமை அல்லாஹ்வுக்கு மாத்திரமே உண்டு என்பதையே குர்ஆன் உறுதிப்படுத்துகின்றது. குர்ஆனிய வசனத்தின் வெளிச்சத்தில் ஒருவர் இந்த ஹதீஸை நோக்கினால் இதன் அர்த்தம் உறுதியானதாகவும் தெளிவானதாகவும் இருப்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம். இதில் எவ்வித சர்ச்சைக்கும் இடம் கிடையாது. எவ்வாறாயினும், ஹதீஸின் பல்வேறுபட்ட வாசகங்களை குர்ஆனிலிருந்து வேறுபடுத்தி தனித்தனியாக நோக்குகின்ற போதும், சில அறிவிப்பாளர்கள் இந்த விவரங்களை ஏனைய நிகழ்வுகளுடனும் கதைகளுடனும் இணைத்துக் காட்டுகின்ற போதும் இந்த ஹதீஸ் புரிந்து கொள்ள இயலாததாய் விடுகின்றது. இன்னும், இந்த ஹதீஸ் அறிவிப்பாளர் தொடர் வரிசை பூரணமற்றதாக அல்லது இன்னொரு ஹதீஸுடன் ஒப்பீடு செய்யும் போது பலவீனமானதாக இருக்கலாம். எனவே, அத்தகைய ஹதீஸ்கள் நம்பத்தக்க மூலாதாரங்களாக அமைவனவல்ல.⁶

அறிவிப்பாளர் தொடர்வரிசையின் பிரச்சினைகள் ஒருபுறமிருக்க, அவ்வாறான ஹதீஸ்கள் தனியொரு அறிவிப்பாளரையே கொண்டுள்ளமையையும் நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். மதம் மாறியவர்கள் அல்லது அவிசுவாசிகள் தீயிலிடப்பட வேண்டும் எனச் சுட்டுகின்ற அறிவிப்புகள், இந்த மக்கள் வாளால் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டதன் பின்பு எரிக்கப்படுவார்களா அல்லது உயிருடன் எரிக்கப்படுவார்களா என்பதைக் குறிப்பிடுவதாக இல்லை. மேலும், அவ்வாறான தகவல்களும் தரவுகளும் கடுமையான குழப்பத்திலும் முரண்பாடுகளிலும் தங்கியிருக்கின்றன என்பதையும் நாம் அவதானிக்கின்றோம். ஆக, இந்த ஆய்வு குர்ஆனின் அதிகாரம் ஸுன்னாவை மிகைத்ததாக அமைந்துள்ளமையை உறுதிப்படுத்துகிறது. வேறு வார்த்தையில் சொல்வதானால், குர்ஆன்தான் ஸுன்னாவின் உண்மைத் தன்மையை உறுதிப்படுத்துகின்றதேயன்றி மறுதலையாக அல்ல. குர்ஆனும் ஸுன்னாவும் கொண்டுவந்த வழிகாட்டல் மீது இஸ்லாத்தின் ஆரம்பகால கலீபாக்கள் அபூபக்கர், உமர் இப்னு அல் கத்தாப் (ரலி) கொண்டிருந்த அர்ப்பணமும் உறுதியும் காரணமாக அவர்களது மனோபாவங்களிலும் கொள்கைகளிலும் இதனைக் கண்டு கொள்ளலாகும்.

ஐந்து

மதமாற்றத்திற்கான தண்டனை பற்றிய முஸ்லிம் சட்ட நிபுணர்களின் கருத்து

இந்தக் கலந்துரையாடலின் அடுத்த கட்டம், இந்த விஷயத்தில் இஸ்லாமிய சட்டவியலும் அதன் சட்ட அறிஞர்களும் கொண்டுள்ள நிலைப்பாடுகள் என்ன என்பதையும் தமது நிலைப்பாடுகளுக்கு அவர்கள் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள சான்றுகள் என்னவென்பதையும் காண்பதாகும். முஸ்லிம் சட்டவாக்க நிபுணர்கள் இந்தப் பிரச்சினையில் தங்களது நிலைப்பாட்டிற்கு இரண்டு ஆதாரங்களை அடிப்படையாக எடுத்துள்ளார்கள். வாய்மொழி மூலமான ஸுன்னா; அடுத்தது “எவனொருவன் தனது மதத்தை மாற்றிக் கொண்டானோ அவனைக் கொல்லுங்கள்” என்ற ஹதீஸ் ஆதாரபூர்வமான தென்ற தவறான கருத்து. இன்னும் மதமாற்றம் செய்து கொண்டவர் இஸ்லாத்தின் மீதும் முஸ்லிம்கள் மீதும் போர் தொடுத்தாரா இல்லையா என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளாது மதம் மாறிய அனைவர் மீதும் இந்த ஹதீஸ் பொதுப்பட பிரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாவது ஆதாரமாக அவர்கள் முன்வைப்பது இந்த விடயம் குறித்து ஏகோபித்த அபிப்பிராயம் நிலவுகிறது என்பதாகும். இதுவும் தவறானதே. 'ஏகோபித்த அபிப்பிராயம்' என்பது என்ன என்பது குறித்தே சட்ட வல்லுனர்கள் மத்தியில் ஏகோபித்த அபிப்பிராயம் ஏதும் இல்லாத நிலையில் நாம் எடுத்துக் கொண்டுள்ள பொருள் குறித்தும் அறிஞர்கள் மிகவும் வித்தியாசமான கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளமையை அவதானிக்கலாம். அங்கீகாரம் பெற்றுள்ள மார்க்கச் சட்டப் பிரிவுகள் அரசியல் ரீதியான மதமாற்றத்துக்கும் தனிப்பட்ட விசுவாசத்தின் பயனாகத் தேர்ந்து கொள்ளப்படும் மதமாற்றத்துக்கும் இடையிலான வித்தியாசத்தைப் பகுத்துக் காணாமல் குழப்பத்துக்குள்ளாகி இருக்கின்றன. சில (மத்ஹப்) பிரிவுகள், மதம் மாறுதல் பற்றிப் பேசும் போது இஸ்லாத்திலிருந்து மதம் மாறும் செயலானது ஒரு குற்றச் செயலாகும். அதற்கு அல்லாஹ்வின் கட்டளையிடப்பட்ட தண்டனையிருக்கின்றது. அதனை எவ்விதக் கருணையுமின்றி நிறைவேற்றிவிட வேண்டும் என்ற கருத்தைக் கொண்டுள்ளன. மதம் மாறுதல் ஒரு குற்றச் செயலாகும். வெறுமனே நிர்ணயிக்கப்பட்ட தண்டனையே அதற்காக வழங்கப்பட வேண்டும் எனச் சிலர் நம்புகிறார்கள். அதே நேரத்தில் மூன்றாம் குழுவினர் மதம் மாறுதலுக்கான தண்டனை 'இஸ்லாமிய சட்டக் கோட்பாடுகளின்' அதிகார எல்லைகளுக்கு உள்ளே வந்துவிடும்; முஸ்லிம் ஆட்சியாளர்கள் சட்டத்தையும் மக்கள் மத்தியிலான ஒழுங்கையும் சமூக ஒற்றுமையையும் பாதுகாக்க அவர்களின் சொந்த வியாக்கியானத்திற்கிணங்க செயல்படுத்த சுதந்திரமுடையவர்களாவர் என்ற கருத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள்.

'அரசியல்' நம்பிக்கைத் துரோகத்திற்கும் 'மதரீதியான' நம்பிக்கைத் துறத்தலுக்குமிடையிலான குழப்பநிலை, ஏற்கனவே சுட்டிக்காட்டியது போன்று ஹிஜாஸிய சூழலில் நடைமுறையிலிருந்து வந்த வாய்மொழி கலாசாரத்தினால் தோன்றியதாகும். 'யூத மதத்தை விட்டு வெளியேறிய எவரையும் கொலை செய்வது அவசியம்' எனும் யூத வாய்மொழிப் பாரம்பரிய கலாசாரத்தின் செல்வாக்குக் காரணமாகப் பதிந்தது இது.

அத்துடன், இஸ்லாமிய ஆதிக்கப் பரம்பல் பல நாடுகளை முஸ்லிம் ஆட்சியமைப்புக்குள் கொண்டு வந்தது. அவை தத்தமக்குரிய சொந்த நெறிமுறைகள், மரபுகள், பண்பாடுகள், சட்டவியல்கள் முதலியன அனைத்தையும் தம்முடன் கொண்டனவாகவே முஸ்லிம் அதிகாரத்தின் கீழ் வந்து சேர்ந்தன. அத்தகைய சட்டங்கள்,

எடுத்துக்காட்டாக ஆதிக்க மேலாண்மை மீதான விசுவாசங்களை மாற்றிக் கொள்ளல், அரசு-சட்ட ஒழுங்கு முறைகளுக்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்தல் முதலியனவற்றையும் உள்ளடக்கியிருந்தன. நன்கு தாபிக்கப்பட்டிருந்த சட்டதிட்டங்களையும் தலைமுறை தலைமுறையாக செம்மைப்படுத்தப்பட்ட பழக்க வழக்கங்கள், கலாச்சார பாரம்பரியங்களையும் கொண்டிருந்த பைஸாந்தியர், பாரசீகர் உட்பட ஏனைய மக்களது செல்வாக்கு, அவர்கள் முஸ்லிம்களது ஆட்சியின் கீழ் வந்த பின்னர் முஸ்லிம் சூழலை ஊடுருவி அதில் தமது முத்திரைகளைப் பதிக்கலாயது. இந்த முஸ்லிம் சட்ட நிபுணர்களது சிந்தையும் அத்தகு சட்டதிட்டங்கள், கலாசாரங்கள், பண்பாடுகள் முதலியவற்றின் செல்வாக்குக்கும் பாதிப்புக்கும் உள்ளாகி இருந்தமையைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

ஹஸரத் அபூபக்கர் (ரலி) அவர்களுடைய ஆட்சிக் காலத்தில் (632-634 கி.பி) 'மத மாற்றப் போராட்டங்களுக்கு'ப் பின்னாலிருந்த காரணங்கள் தெளிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை. அவை அரசியல் ரீதியான பரிமாணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்த போதிலும் மதரீதியான பரிமாணங்கள் குறித்தே அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் அக்கறை கொண்டிருந்தார்கள். அதாவது, "கடமையான தொழுகையிலிருந்து ஸக்காத்தைப் பிரித்துவிடும் எந்தவொருவருக்கெதிராகவும் நான் நிச்சயம் போர் தொடுப்பேன்!" என்பதே அவரது பிரகடனமாயிருந்தது. அனேகமாக 'மதம்' (மார்க்கம்) என்பதனைச் சொன்னவுடனேயே அபூபக்கர் (ரலி) அவர்கள் அதன் கருத்தை முழுமையாகப் பரந்து விரிந்த கண்ணோட்டத்திலேயே பார்த்தார்கள். அதில் சட்டம் இயற்றல், அதிகார வரம்பு, சமூக நலன் ஆட்சியதிகாரம் என அனைத்தும் உள்ளடங்கியிருந்தன. இவையெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து ஷரீஆ என்ற முறையின் கீழ் வந்திருந்ததால் கொள்கைக்கும் சட்டத்திற்குமிடையே எந்தவொரு தெளிவான வேறுபாடும் தென்படவில்லை. 'மதம்' என்பது வாழ்க்கையின் சகல அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு வாழ்க்கைத் திட்டம் என்பதாகவே அமைந்திருந்தது. இஸ்லாமிய உம்மாவின் அங்கத்தவர்கள் என்ற வகையில் தங்களது கடமைகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் கைவிட்டுவிட்டுச் சென்ற பிரஜைகளுக்கு அவர்களது பொறுப்புக்களை உணர்த்துவதே மதம் மாறுதலுக்கு எதிரான போராட்டங்களின் நோக்கமாயிருந்தது. ஓர் அரசின் பிரஜைகள் என்ற வகையில், அவர்கள் சட்டபூர்வமாக சில அந்தஸ்த்துக்களையும் உரிமைகளையும் பெற்றிருந்தார்கள்.

அவர்களுக்குக் கடமைப்பாடுகளும் பல இருந்தன. இவை அனைத்துக்கும் மூலாதாரமாக இருந்தது மதமே. ஆக, மதரீதியான கடமைப்பாடுகளைத் துறத்தல், அரசுக்கு எதிரான முனைவாகவே கொள்ளப்பட்டது.

இஸ்லாமிய சட்டவியலில் ஸுன்னி பிரிவைச் சார்ந்த நான்கு (மத்ஹப்) பிரிவுகளுள் ஹனபி மத்ஹபைச் சார்ந்தோர், இறை தண்டனைக்குள்ளாகும் ஓர் அம்சமாக மதம் மாறுதலைக் குறிக்கவில்லை. மாறாக, ஸியார் அல்லது ஜிஹாத் மற்றும் அதனோடு இணைந்த விவகாரங்களின் கீழ்தான் அது குறித்துப் பேசியுள்ளார்கள். மதம் மாறும் பெண் கொலைத் தண்டனைக்கு உட்படுத்தப் படுவதில்லையென ஹனபி சட்ட நிபுணர்கள் அனைவருமே பிரகடனப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். நன்மை, தீமையைப் பிரித்தறிகின்ற வயதை அடைந்த ஒரு பையன் மதம் மாறும் குற்றத்தைச் செய்தால் அவனைக் கொலை செய்யக்கூடாது. ஆனால், அவன் சிறையிலிடப்பட வேண்டும். பருவ வயதை அடைந்த ஆண் ஒருவர் மதம் மாறினால் அவரை அவசியம் கொலைக்கு உட்படுத்த வேண்டும் என்ற கருத்தை அவர்கள் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனாலும், இந்த நிலைப்பாட்டிற்கு ஆதரவாக அவர்கள் எந்தவொரு குர்ஆனிய சான்றையும் முன்வைக்கவில்லை. மாறாக, முன்னர் குறித்துக் காட்டப்பட்ட “எவர் ஒருவர் தனது மதத்தை மாற்றிக் கொண்டாரோ, அவரைக் கொல்லுங்கள்” என்ற ஹதீஸையே மேற்கோள் காட்டுகிறார்கள். ஏகோபித்த முடிவின் அடிப்படையில் இந்த ஹதீஸ் அமைந்திருக்கின்றதென்றும் இறைத் தூதரின் தோழர்களின் காலத்திலிருந்தே இது இருந்து வந்ததென்றும் சமூக குழப்பங்களைத் தடுப்பதற்கான ஒரு வழியாக அபூபக்கர் (ரலி) அவர்களின் கிலாபத் ஆட்சிக் காலத்தில் மதம் மாறியவர்கள் மீது போர் தொடுக்க வேண்டியது அவசியமாக இருந்தது என்ற கருத்தையும் அவர்கள் முன்வைக்கிறார்கள். ஹனபி பிரிவு சார்ந்த சட்ட நிபுணர்கள் மதம் மாறுதலை அரசியல் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும் இயல்புடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

மாலிக் (மத்ஹப்) பிரிவில் மதம் மாறுதல், அல்ஸினா (விபச்சாரம்) அல்லது சட்ட விரோதமான பாலியல் உறவு கொள்ளல், கற்பழிப்பு முதலாய குற்றங்களின் பட்டியலில் அடங்கும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இந்த மத்ஹப் பிரிவு, மதம் மாறும் குற்றச் செயலுக்கு இறைவனால் உத்தரவிடப்பட்ட தண்டனை உண்டு என்ற கருத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இமாம் மாலிக்

இஸ்லாமிய சட்டக் கொள்கையையும் பரிபூரணம் பெறாத ஹதீஸையும் மேற்கோள் காட்டி, மதம் மாறி, பின்னர் மன்னிப்புக் கோரி மீளாது இருப்பவர்கள் கொல்லப்பட வேண்டுமெனக் கூறியுள்ளார். இந்த விஷயத்தில், மதம் மாறுகின்றவர் ஆணாயினும், பெண்ணாயினும் கொல்லப்பட வேண்டுமென்ற நிலைப்பாட்டையே மாலிக் மத்ஹபு பிரிவினர் கொண்டுள்ளனர்.

ஷாபி மத்ஹபு பிரிவினர், தங்களுடைய அணுகுமுறைக்கு, பல தெய்வக் கொள்கையைத் தடை செய்வதுடன் மூன்று விடயங்களில் ஏதாவது ஒன்றேனும் நிகழாதவரை எந்தவொரு முஸ்லிமின் உயிரும் சட்டபூர்வமாகக் கொல்லப்படக் கூடாது என்ற குர்ஆனின் வசனங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளனர்: விசுவாசம் கொண்டதன் பிறகு அவிசுவாசத்தின் பக்கம் திரும்புதல், விபச்சாரம், கொலை. இமாம் ஷாபி பின்வரும் நான்கு குர்ஆன் வசனங்களின் வெளிச்சத்தில் மதம் மாறுதல் பற்றிய பிரச்சினையை அணுகினார்கள். (1) “(நம்பிக்கையாளர்களே! இவர்களுடைய) விஷமம் முற்றிலும் நீங்கி (அல்லாஹ்வின்) மார்க்கம் முற்றிலும் அல்லாஹ்வுக்கே ஆகும் வரையில் அவர்களுடன் போர் புரியுங்கள்” (8:39); (2) “இணை வைத்துக் கொண்டிருப்போரை அவர்களைக் கண்டவிடமெல்லாம் கொன்று விடுங்கள். இன்னும் அவர்களைப் பிடியுங்கள். அவர்களை முற்றுகையிடுங்கள். ஒவ்வொரு பதுங்குமிடத்திலும் அவர்களைக் குறி வைத்து உட்காருங்கள். பின்னர் அவர்கள் (தங்கள் பாவங்களுக்கு) பச்சாதாபப்பட்டு விலகி (விசுவாசித்துத்) தொழுகையையும் நிறைவேற்றி, ஸக்காத்தையும் கொடுத்து வந்தால் அவர்கள் வழியில் (அவர்களை) விட்டுவிடுங்கள். நிச்சயமாக அல்லாஹ் மிக்க மன்னிப்பவன். மிகக் கிருபையுடையவன்” (9:5); (3) “ஆகவே, உங்களிலிருந்து எவரேனும் தம் மார்க்கத்தை விட்டு (மதம்) மாறி, நிராகரித்தவராகவே இறந்து விட்டால், அத்தகையோர் அவர்களின் (நற்)செயல்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் அழிந்துவிடும். மேலும், அத்தகையோர் நரகவாசிகளாவர். அவர்கள் அதில் நிரந்தரமாகத் தங்கி இருப்பவர்கள்” (2:217) இன்னும் (4)வது “(நபியே) நீர் இணை வைத்தால் நிச்சயமாக உம்முடைய செயல்கள் யாவும்) அழிந்துவிடும். நிச்சயமாக நீர் நஷ்டமடைபவர்களிலும் ஆகிவிடுவீர்’ என உமக்கும் உமக்கு முன்னிருந்தவர்களுக்கும் (வஹி) அறிவிக்கப்பட்டது.” (39:65) இமாம் ஷாபி அவர்கள் கூட்டிக்காட்டியிருக்கின்ற முதல் வாசகம், நம்பிக்கைச் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கவும் பலவந்தப்படுத்தி மக்களைத் தமது மதத்தை மாற்றிக்

கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தும் முயற்சிகளைத் தடுக்கவும் ஆயுதம் தாங்கிப் போர் புரிவது சட்டபூர்வமானது என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. மதம் மாறுதல் மரண தண்டனைக்கு உட்பட்டது என ஷாபி மத்ஹப் பிரிவு வாதாடுகின்றது. ஏனெனில், அது நம்பிக்கையின்மையை விட மிகவும் கேடு விளைவிப்பதும் வெறுக்கத் தக்கதுமாகும். மதம் மாறுதல் காரணமாக உலகில் ஒருவருடைய செயல்கள் அனைத்தினதும் பயன்கள் இழக்கப்பட்டு விடுகின்றன; அல்லாஹ்வின் மன்னிப்பைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான சாத்தியங்களும் அற்றுப்போய் விடுகின்றன என்றே அவர்கள் கருதினார்கள். எவ்வாறாயினும், மேலே காட்டப்பட்டுள்ள நான்கு வாசகங்களிலும் மதம் மாறுதலுக்கான இறை தண்டனை குர்ஆனில் விதியாகியுள்ளது எனக் காட்டப்படவில்லை.

ஹம்பலி மத்ஹப் பிரிவின் கருத்துப்படி, மதம் மாறியவர் அவருடைய நம்பிக்கையின்மையின் காரணத்திற்காகக் கொல்லப்பட வேண்டும். இது இறைவனின் கட்டளையின் பிரகாரம் ஏற்படுத்தப்பட்ட தண்டனையாக அல்ல; மாறாக, “எவனொருவன் தனது மதத்தை மாற்றிக்கொள்கிறானோ அவனைக் கொன்று விடுங்கள்” என்ற ஹதீஸை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

இந்நிலைப்பாடுகளில் சில, அரசியல் கண்ணோட்டத்தில் மதம் மாறுதலுக்கும் தனிப்பட்ட நம்பிக்கைகளின் காரணமாக விசுவாசத்தினால் எழும் மதம் மாறுதலுக்குமிடையே காணப்படும் குழப்ப நிலையையே வெளிப்படுத்துகின்றன. இன்னும், இந்த விஷயத்துடன் தொடர்புடைய பெரும்பாலான விளக்கங்களில் இந்த மத்ஹப் பிரிவுகளுக்கிடையில் நிலவும் வேறுபாடுகள், இஸ்லாமிய சட்டவாக்கத்தின் கோட்பாடுகளுடன் இணங்கிப் போகக்கூடியதும் மதம் மாறுதலுக்கு இறைவனால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட மரண தண்டனையொன்று இருக்கின்றது என்ற வாதத்தை ஆதரிக்கக்கூடியதுமான மூலவாசகம் ஏதும் இல்லாமைக்குத் தெளிவான சான்றாக உள்ளன. பல முஸ்லிம் சட்ட நிபுணர்களினால் ஆதரித்துப் பேசப்பட்டுள்ள நிலைப்பாடுகள் அரசினதும் சமூகத்தினதும் பாதுகாப்புக்கான நலன்களுடன் தொடர்புடைய சங்கேதக் குறிப்புகளை உள்ளடக்கியனவாக உள்ளன. இது மதம் மாறுதலுக்கும் முஸ்லிம் சமூகத்திற்கும் அல்லது அரசுக்கும் எதிராகப் போர் தொடுக்கும் செயலுக்குமிடையில் இருப்பதாக ஊகிக்கப்படும் ஒரு தொடர்பை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக உள்ளது.

இமாமியா பிரிவைச் சார்ந்த ஷீயாக்கள், இரண்டு விதமான மதம் மாறுதல் உண்டு என்ற கருத்தைக் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஒன்று, இஸ்லாத்திலேயே பிறந்த ஒருவரின் மதமாற்றம்; அடுத்தது, ஏற்கனவே இன்னொரு மதத்திலிருந்து இஸ்லாத்தைத் தழுவி பின்னர் ஏற்படுத்தும் மதமாற்றம். முதலாவது வகையைச் சார்ந்தவர், பாவமன்னிப்புக் கோருவதற்கான எந்தச் சந்தர்ப்பமும் வழங்கப்படாத நிலையில் உடனடியாகக் கொல்லப்பட வேண்டும். அந்த மனிதர் பாவமன்னிப்புக் கோருவதற்கான முனைப்புகளை மேற்கொண்டால் அவை ஏற்கப்படக்கூடாது. ஆக, மீண்டும் இஸ்லாத்தில் நுழைய அவரை அனுமதிக்கக் கூடாது. இரண்டாவது வகையைச் சார்ந்த, மதம் மாறிய மனிதருக்குப் பாவமன்னிப்புக் கோருவதற்கு சந்தர்ப்பமளிக்கப்பட வேண்டும். அவர் மன்னிப்புக் கோரினால் அவருடைய மன்னிப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். இல்லாவிடில், அவர் கொல்லப்படுவார். மதம் மாறியவர் ஒரு பெண்ணாயின் அவரைக் கொல்லக் கூடாது. அவர் சிறைப்படுத்தப்படுவார். இந்தப் பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள் மதம் மாறுதல் இறை தண்டனை நியமம் செய்யப்பட்ட ஒரு குற்றம் எனக் கருதுவதில்லை. பதிலாக, நிலைமையை உத்தேசித்துத் தண்டனைகள் வழங்கப்படக் கூடிய குற்றங்களுள் இதனை வகைப்படுத்துகிறார்கள்.

லாஹிரியா பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள், மதம் மாறுதல், இறை தண்டனை நியமம் செய்யப்பட்ட ஒரு குற்றம் என்றே கூறுகிறார்கள். “நம்பிக்கை சம்பந்தமான விஷயங்களில் பலவந்தம் இல்லை” என்ற குர்ஆனிய வசனம் இரத்துச் செய்யப்பட்டு விட்டது என்றும் அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் தமது வாழ்நாளில் இறுதிவரை அவிசுவாசிகளான அரபிகள் இஸ்லாத்தை ஏற்க வேண்டும் அல்லது வாளால் வெட்டிக் கொலை செய்யப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தினார்கள் என்றும் அவர்கள் வாதாடுகிறார்கள். ஆகவே, இந்த வசனம் சில மக்களுக்கு மாத்திரமே, அதாவது யூதர்களுக்கும் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் மாத்திரமே பொருந்தும் என்றும் அவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

ஸைதி பிரிவைச் சார்ந்தவர்கள், மதம் மாறியவர் மரண தண்டனை நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்பதாக பாவமன்னிப்புக் கோருவதற்கு சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட வேண்டும் என நம்புகிறார்கள். மதம் மாறுதலானது, மதம் மாறியவர் முஸ்லிம் சமூகத்தின் மீது விடுக்கும் ஒரு போர்ப் பிரகடனமாகும். போர் நிகழாவிடினும் அதற்கான சாத்தியங்களை அது கொண்டுள்ளது என்பது அவர்களது கருத்தாகும்.

ஏனைய சட்டப்பிரிவுகளிலிருந்து சிறிது விலகி 'இபாதி' (கொள்கை) பிரிவினர் மதம் மாறியவர் பாவமன்னிப்புக் கோராது விடிந் மரண தண்டனை வழங்க வேண்டுமென நிர்ணயம் செய்துள்ளார்கள்.

மதமாற்றம் சம்பந்தப்பட்ட இந்த விவகாரத்தில் சட்ட வல்லுனர்கள் கொண்டிருந்த தெளிவற்ற நிலை பல காரணங்களினால் உருவானது. சட்டவியலையும் தன்னுள் கொண்டுள்ளதான மதவியல் கோட்பாட்டை மாறுபட்ட நம்பிக்கைகளைக் கொண்ட மக்கள் மீது அவர்களது விசுவாசங்களைப் பொருட்படுத்தாது பிரயோகம் செய்தல்; ஒருவரின் மதமாற்றம், மதத்தின் அடிப்படைகளையே மாற்றிவிடுகின்றது என்ற குழம்பிய சிந்தனை; முஸ்லிம் உம்மாவுக்கும் சமூகத்துக்கும் எதிரான ஒரு கைங்கர்யமாகவே மதமாற்றத்தைச் சித்தரித்து மதம் மாறியவரை ஓர் எதிரியாகக் கருதி நடாத்துதல் என்பன இங்கு அவதானிக்கத் தக்கன.

மானுடர் மத்தியில் காணப்படக்கூடிய வித்தியாசங்கள், வேறுபாடுகள் அனைத்தையும் குர்ஆன் அங்கீகாரம் செய்து நிற்கின்றது-மக்களது விசுவாசங்களிலான வித்தியாசங்கள் உட்பட. எவரொருவர் நம்பிக்கை கொள்ள விரும்புகிறாரோ, அவர் நம்பிக்கை கொள்ளலாம்; எவரொருவர் நம்பிக்கை கொள்ள விரும்பவில்லையோ, அவர் நம்பிக்கை கொள்ளாது விடலாம் எனக் குர்ஆன் பிரகடனம் செய்கின்றது. அல்லாஹ்வின் தூதர் (ஸல்) அவர்கள் விசுவாசத்தின் பால் மக்களை நிர்ப்பந்தம் செய்யும் எண்ணங்களைக் கொள்வதைக்கூட மக்களுக்குத் தடை செய்தார்கள். ஏனெனில், அல்லாஹ் அன்னாருக்கு பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறான்..... “மேலும், உமது இரட்சகன் நாடியிருந்தால் பூமியிலுள்ள அனைவருமே முற்றிலும் விசுவாசித்திருப்பார்கள்; எனவே, மனிதர்களை அவர்கள் (அனைவருமே) விசுவாசிகளாகிவிட வேண்டுமென்று நீர் நிர்ப்பந்திக்கிறீரா?” (10:99)

நம்பிக்கைச் சுதந்திரம் குர்ஆனில் உறுதி செய்யப்பட்டு பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. இதுதான் குர்ஆனின் அணுகுமுறை. ஆக, இதுவே ஸுன்னாவின் அணுகுமுறையுமாகும். விசுவாச மாற்றத்திற்கான தண்டனை மறுமையில் தான் நியமமாகும் என்றே குர்ஆன் கூறுகிறது. அவ்வாறே ஸுன்னாவும் இது விஷயத்தில் மிகத் தெளிவாகவே உள்ளது. முஸ்லிம் உம்மாவுக்கு எதிரான பகைமையை வளர்த்தல், சமூக நலன்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருத்தல் முதலாய பாதக நடவடிக்கைகளுடன் இணைந்ததாக

மதமாற்றம் அமையாதுவிடின், இவ்வுலக வாழ்வில் அதற்கென நியமமான தண்டனை ஏதும் இல்லை என்பதே அதன் நிலைப்பாடு.

மதமாற்றத்திற்கான தண்டனை மறுமையுடன் சம்பந்தப்பட்டதாகவே அமைவதால் படைப்பாளனான ஒருவனுக்கு மாத்திரமே ஆன ஓர் உரிமையாகவே அது விளங்குகிறது. நிரந்தரமான மறுமை வாழ்வின் போது தனக்குரியனவற்றை அவனே வசூல் செய்து கொள்வான். அல்லாஹ்வே அனைத்தும் அறிந்தவன்.

ஆறு

மதம் மாறுதலும் குற்றம் சாட்டப்பட்ட முஸ்லிம் அறிஞர்களும்

எமது வரலாற்றின் சில காலங்களில் ஆட்சி பீடங்களில் அமர்ந்திருந்தோர் பலர், மேற்கண்ட இத் 'தண்டனை'யை தமக்கு எதிரான கருத்துக்கள் கொண்டிருந்தோரை அடக்கியாள்வதற்கான ஓர் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்- அதனை நியாயப் படுத்துவதற்கான ஆதாரங்கள் ஏதும் இல்லாத நிலையிலும். ஆட்சியாளர்களுக்கு எதிர்க்கருத்துத் தெரிவித்தவர்களுள் பிரசித்தம் வாய்ந்த பேரறிஞர்கள் பலரும் இருந்தனர். கொடுங் கோல் ஆட்சியாளர்களது சர்வாதிகாரப் போக்குகளைக் கட்டுப் படுத்துவதற்காய் இந்த அறிஞர்கள் அறிவுரை பகர்ந்தார்கள்; ஆலோசனைகள் வழங்கினார்கள்; எச்சரிக்கை விடுத்தார்கள். பயனாய் விளைந்ததென்ன? எதேச்சாதிகாரிகளது அடக்குமுறை தான் மென்மேலும் மிகைத்துச் சென்றது. நபி (ஸல்) அவர்களது காலத்திலும் அவரது மரணத்தை அடுத்த சில காலங்களிலும்

காணக்கிட்டியது போலவும் இறையோனால் தெளிவுறவே அறிவுறுத்தப்பட்டதுமான பரஸ்பர ஆலோசனைகள் மேற்கொள்ளப்படுவதற்கான உத்திகளையும் செய்முறைகளையும் முஸ்லிம் சமூகம் இன்னமும் ஈட்டிக் கொள்ளவில்லை. இறையச்சம் மிகுந்த சில அறிஞர்கள், பரஸ்பர கலந்தாலோசனையால் ஆகக்கூடிய சில பணிகளைத் தம்மால் இயன்றளவு செய்ய பிரயத்தனங்கள் மேற்கொண்டனர். என்றாலும், ஆட்சியாளர்கள் அவர்களது குரல்களையும் அடக்கிவிடும் முனைவிலேயே ஈடுபட்டனர். தம்மையும் முஸ்லிம் சமூகத்தையும் ஆட்சியாளர்களையும் கூட எதேச்சாதிகாரப் பிடியிலிருந்தும் காப்பாற்றிக் கொள்ள இந்த அறிஞர்கள் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் யாவும் வியர்த்தமாய் விட்டன.

இஸ்லாமிய வரலாறு நெடுகிலும் மார்க்க அறிஞர்கள் வலுவான ஒரு சக்தியாக, ஆட்சி பீடத்தார்க்குச் சமமான ஒரு ஸ்தானத்தை வகிக்கக்கூடிய தகைமையினராக அரசின் பின்னணியில் செயற்படும் ஓர் உந்து சக்தியாக விளங்கி வந்தார்கள். ஆக, குர்ஆனிய சொற்பிரயோகமான 'ஊலீ- அல்- அம்ர்' (அதிகாரம் வழங்கப் பெற்றவர்கள்) என்பது ஆட்சியாளர்களையும் அறிஞர்களையும் ஒன்று சேரக் குறிப்பதாகவே அவர்கள் விளக்கம் தந்துள்ளார்கள். அரசியலையும் அதிகாரத்தையும் ஒன்றிணைத்தவர்களாய் குர்ஆனிலிருந்தும் ஸுன்னாவிலிருந்தும் தெளிவான தீர்வுகளைக் கண்டு கொள்ளக் கூடியவர்களாய் பொது நன்மைகளைக் கருத்தில் கொண்டு பரஸ்பர கலந்தாலோசனைகள், ஏனைய யுக்திகள் மூலமாக சரியானவற்றையே தேர்ந்து கொள்ளும் சிந்தையராய் விளங்கி நேர்வழி சென்ற கலீபாக்களின் பின்னர் சமூகத்தின் விவகாரங்களைப் பரிபாலனம் செய்யும் பொறுப்பு ஆட்சியாளர்கள் வசம் மாத்திரம் தங்கிவிடாதவாறு அறிஞர்கள் கண்காணித்து வந்தார்கள். ஆன்மீக சிந்தையரான அறிஞர்கள் பொது வாழ்வில் பங்கேற்பதின்னிறும் ஒதுக்கப்பட்டதோடு ஆட்சியாளர்களது தனிமனிதத்துவவாத பண்புகள் தடையின்றி வளரவும் உறுதி பெறவும் தொடங்கியது.

முஸ்லிம் சமூகம் தனது வரலாற்றின் ஓட்டத்தில் எண்ணிறந்த துயரங்களுக்கு ஆளாகியுள்ளது. ஒற்றுமையினம், முரண்பாடுகள், குர்ஆனையும் அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களது முன்மாதிரி வாழ்க்கை நெறிகளையும் அலட்சியப்படுத்தியமை, குர்ஆனும், ஸுன்னாவும் ஒன்றையொன்று பிணைந்து நிற்கின்றமையே கருத்தில் கொள்ளாது இரண்டையும் தனித்தனியே பிரித்துக்

காண முனைந்தமை ஆகியன இத்துயரங்களுக்குக் காலாகி நின்ற காரணிகள். இவற்றிற்கும் மேலாக, குர்ஆனையும் ஸுன்னாவையும் இஸ்லாமிய நியாயவியலிலிருந்தும் பிரித்து வைத்தமை, இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளை இஸ்லாமிய சட்டக் கோவைகளிலிருந்தும் பிரித்து விட்டமை, ஆரம்ப கால சட்ட அறிஞர்களது நியாயவியலையும் பின்னைய கால சட்ட அறிஞர்களது நியாயவியலையும் வேறுபடுத்திக் காணத் தொடங்கியமை, நான்கு பிரதான இமாம்களின் (அபு ஹனீபா, அஹ்மது இப்னு ஹம்பல், அல் ஷாபியி, இமாம் மாலிக்) ஆக்கங்களை, சட்டங்களை அருளியவனின் வாசகங்களுக்கு ஒப்பாக மதிக்கத் தொடங்கியமை ஆகியனவும் இக்காரணிகளின் பட்டியலில் இணைந்து கொள்கின்றன.

முஸ்லிம் சமூகம் குர்ஆனைக் கைவிட்டு குழப்பங்களுக்கும் நெறி தவறுதலுக்கும் ஆளாகியதோடு அதன் ஒற்றுமை குலைந்து போனது. மூன்றாவது கலீபாவின் காலத்தில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சி அவருடைய வீர மரணத்தில் முடிந்ததுடன் அது ஆரம்பித்தது. தொடர்ந்து வந்த சதித்திட்டங்கள், அரச துரோக நடவடிக்கைகள் ஆகியன ஒட்டகை யுத்தம், ஸிப்பீன் யுத்தம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக அமைந்தன. அவற்றின் பிரதியாக மதப் பிரிவுகள் நியாயவியல் பிரிவுகள் எனப் பல குழுக்கள் தோற்றம் பெற்றன. ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்து கொள்ள அவாக் கொண்ட குடும்பத்தவர்கள் மத்தியிலான கிளர்ச்சிகள், போராட்டங்கள் தலையெடுத்தன.

இன்றைய காலம் வரை பல்வேறு பிரிவினைகளுள் நாம் மூழ்கியுள்ளோம். ஸுன்னீ- ஷியா; ஸூபீ- ஸலபீ; ஸலபீ- ஸலபீயல்லாத முஸ்லிம் சமூகம்; மரபு சார்பினர்- நவீனத்தவர் என எமக்குள் நாம் பிரிந்திருக்கின்றோம். பல்வேறுபட்ட இஸ்லாமிய அரசியல் பிரிவுகளுக்கும் கட்சிகளுக்கும் மத்தியில் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போராட்டங்கள் பற்றி நாம் எதுவும் சொல்லத் தேவையில்லை. இஸ்லாமிய வரலாற்றுக் காலம் முழுவதும் மதமாற்றம், அவிசவாசம் ஆகிய குற்றச்சாட்டுகளுக்கு உள்ளாகிய வர்களது பட்டியல் மிக நீண்டது மட்டுமல்ல; இன்னும் நீண்டு கொண்டு செல்கிறது. குர்ஆனின் பக்கல் நாம் மீளாத வரையில் இந்நிலைமை தொடரவே செய்யும். முஸ்லிம் சமூகத்தின் வரலாற்றையும் முஸ்லிம் அறிஞர்களது சரிதைகளையும் பதிவு செய்துள்ள நூல்களுள் நாம் சற்றே சஞ்சாரம் செய்தால் சித்திரவதைகளுக்கு ஆட்படுத்தப்பட்ட, தேசப் பிரஷ்டம்

செய்யப்பட்ட, நாஸ்திகர் என்றும் மதம் மாறியோர் என்றும் குற்றம் சுமத்தப்பட்ட ஏராளமான அறிஞர்களதும் ஞானியரதும் சட்டவியலாளர்களதும் எண்ணற்ற சம்பவங்களைக் கண்டு கொள்ளலாம். அவர்கள் அனுபவிக்க வேண்டியிருந்த துயரங்களுக்கெல்லாம் உண்மையான காரணங்களோ வேறு. ஆட்சியாளர்களது கருத்துக்களுக்கும் ஆணைகளுக்கும் அவர்கள் முரண்பட்டு நின்றமை; அரசு பீடத்தாரைச் சார்ந்திருந்தவர்களதும் நேர்மைத் திறம் குன்றிய கல்விமான்களதும் அறிவுரைகளுக்கும் ஆலோசனைகளுக்கும் மாற்றான நிலைப்பாடுகளை எடுத்திருந்தமை முதலியனவே அவை. எவ்வாறாயினும் மக்கள் குர்ஆனைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு எந்தவொரு வகையிலும் அது சொல்லியிருக்கின்றவற்றிலிருந்து கொஞ்சமும் நழுவாமலும் அதிலிருந்து விலகிச் செல்லாமலும் இருந்தால், அவர்கள் முஸ்லிம் சமூகத்தையும் அது உறுதிப்படுத்துகின்ற மதத்தையும் பலப்படுத்துவதுடன் தொடர்ந்தும் துன்பத்திற்கும் துயரத்திற்கும் ஆளாக்கப்படுகின்ற வேதனை தரும் விதியிலிருந்தும் அதனைத் தடுத்துப் பாதுகாப்பார்கள். அல்லாஹ்வே யாவற்றையும் அறிந்தவனாவான்.

முடிவுரை

இறையோனின் பிரதிநிதியாக உலகில் இயங்கும் உன்னதமான பாகத்தை மனிதன் ஈட்டிக்கொள்ள அவனுக்குக் கிடைத்துள்ள நம்பிக்கைப் பொறுப்பின் அடிப்படைச் சாரம், பூரணமான, எவ்விதக் கலப்புமற்ற தேர்வுச் சுதந்திரமாகும். “மார்க்கத்தில் எந்த நிர்ப்பந்தமுமில்லை” (2:256); “உம்முடைய கடமையெல்லாம் தூதை எத்தி வைப்பதுதான். இன்னும், (அவர்களுடைய) கணக்கு நம்மீதுதான்” (13:40); மேலும், (நபியே) நீர் கூறுவீராக, ‘உங்கள் இரட்சகனிடமிருந்து (நான் கொண்டு வந்திருக்கும்) இது (இவ்வேதம்) சத்தியமானதாகும். ஆகவே, எவர் நாடுகிறாரோ அவர் (இதை) விசுவாசித்துக் கொள்ளட்டும். இன்னும், எவர் நாடுகிறாரோ, அவர் (இதை) நிராகரித்து விடட்டும்’ (18:29)

இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட வாசகங்களில் தேர்வுச் சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்தும் குர்ஆன், அந்த சுதந்திரத்தைப் பிரயோகப்

படுத்தும் ஒருவரை, அதுவும் பிறருக்கு எவ்விதப் பாதகமும் இழைக்காமல் தமக்குத்தாம் தீங்கிழைத்துக் கொள்ளும் வகையிலாக நடந்து கொள்ளும் ஒருவரை, இவ்வாறான கடுரமான தண்டனை களுக்கு ஆட்படுத்துவதென்பது இயலாததொரு கருமம். மதம் மாறுதலுக்கு மரண தண்டனையையே விதி செய்த முஸ்லிம் சட்டவியலாளர்கள் அத்தகு தீர்வு காண்பதற்கான காரணங்கள் வேறு இருந்தன. அவர்கள் வாழ்ந்த காலங்களில் மதமாற்றம் என்பது முஸ்லிம் சமூகத்திலிருந்தும் விலகிச் செல்வதோடு அதனோடு இணைந்த சமூக ஒழுங்குகள், சட்ட நியதிகள், கலாசாரம் என அனைத்தையும் நிராகரித்தல் எனக் கொள்ளப் பட்டமையாகும். இதன் காரணத்தால் மதத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளாமை என்பது முஸ்லிம் சமூகம் எதன் மீது நிறுவப்பட்டுள்ளதோ அவை அனைத்தையும் முற்றாக நிராகரிப்பதற்கு ஒப்பானது எனக் கருதப்பட்டது.

இந்த ஆய்வு, இஸ்லாமிய பாரம்பரியத்தை முஸ்லிம்கள் தாங்களாகவே மீளாய்வு செய்வதற்கான ஒரு 'மாதிரி'யை முன்வைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. அதற்கு ஆய்வு மிகவும் அவசியமானது; தீவிரமான அர்ப்பணிப்பை வேண்டி நிற்பது; குர்ஆனினதும் ஸுன்னாவினதும் நோக்கங்களையும் உயர்ந்த விழுமியங்களையும் பற்றிய உண்மையான புரிந்துணர்வு வேர் விடத் தொடங்குமாயின் அது பலமிக்க ஒரு சக்தியாகப் பரிணமிக்கும். அத்தகு சக்தி வெறித்தனமான, குருட்டுப் போக்குடனான மனிதாபிமான முனைவுகளினால் ஒருபோதும் ஏற்படப் போவதில்லை. அத்தகைய ஆய்வும் அணுகுமுறையும் முஸ்லிம்களுக்குத் தெளிவான, பயன் மிக்கதொரு விழிப்புணர்ச்சியைக் கொண்டு தரும். இஸ்லாத்தின் எதிரிகளதும் இஸ்லாத்தினை இகழ்வோரதும் உள்ளங்களில் மரியாதையையும் கௌரவத்தையும் ஈட்டித் தரும்.

குறிப்புகள்

1. மதம் மாறுதல் பற்றிப் பேசும் குர்ஆன், 2:217, 3:86, 3:90-91, 3:98,3:106, 3:177, 4:137, 5:54, 16:106, 22:11, 47: 32.

2. 2:256

3. ஒரு குறிப்பிடத்தக்க எடுத்துக்காட்டு 12வது நூற்றாண்டில் நிறுவப்பட்ட ஸ்பானிய தீர்ப்பாயம். இந்த ரோம சுத்தோலிக்க தீர்ப்பு மன்றம் மத்திய மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பா முழுவதும் பரந்திருந்தது. இதன் தண்டனைகள் மிகக் கொடுமானவையாக இருந்தன. மன்னர் பெர்டினென்ட் மற்றும் இஸபெல்லா என்பவர்களினால் 1492இலும் (அல்ஹம்றா தீர்ப்பு) 1501இலும் வழங்கப்பட்ட அரசு தீர்ப்புகள், யூதர்களையும் முஸ்லிம்களையும் மதம் மாறும்படியும் அல்லது ஸ்பெயின் நாட்டை விட்டு வெளியேறும்படியும் உத்தரவு பிறப்பித்தன.

4. எடுத்துக் காட்டாக, 6:107 இன்னும், 10:99

5. இறைத்தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் மதம் மாறிய ஏனையவர்களை முஸ்லிம் சமூகம் எவ்வாறு நடத்தியது என்பதற்கான குறிப்பிடத்தக்க எடுத்துக்காட்டுகளைப் பொருத்து இந்த நூலின் முழுமையான ஆங்கிலப் பதிப்பைப் பார்க்கவும்.

6. மதம் மாற்றம் பற்றி மேற்கோள் காட்டுகின்ற குறிப்பிடத்தக்க ஹதீஸ் அறிவிப்புகள், மற்றும் பலவீனமான ஹதீஸ்கள் பற்றிய எடுத்துக்காட்டல்களுக்கு தயவுசெய்து முழுமையான ஆய்வைப் பார்க்கவும்.

நூலாசிரியர்

கெய்ரோவின் அல் அஸ்ஹர் பல்கலைக் கழகத்தின் கலாநிதிப் பட்டம் ஈட்டிக்கொண்ட தாஹா ஜாபிர் அல் அல்வானி, ஐக்கிய அமெரிக்காவின் Graduate School of Islamic and Social Sciences (GSISS), Fiqh Council of North America ஆகியவற்றின் தலைவர். The International Institute of Islamic Thought இன் ஸ்தாபக உறுப்பினர், முன்னாள் தலைவர். OIC Islamic Fiqh Academy உறுப்பினர். அரபு மொழியில் வெளிவந்துள்ள அன்னாரின் ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் நூல்களும் ஏராளம். ஆங்கிலத்தில் வெளியாகியுள்ள ஆக்கங்களில் குறிப்பிடத் தக்கன: Source Methodology of Islamic Jurisprudence; Towards a Fiqh for Minorities; The Ethics of Disagreement in Islam; Ijtihad; The Quran and the Sunnah: Time - space factor; Issues in Contemporary Islamic Thought; Islamic Thought: An Approach to Reform.

(அல் ரீத்தாஹ்) மதம் மாறுதல் விடயத்தில் ஏதாவது தண்டனைகள் இருப்பின், சட்டரீதியாக விதிக்கப்பட்டுள்ள தண்டனை என்ன?, குர்ஆனில் கூறப்பட்டுள்ள "(இஸ்லாம்) மார்க்கத்தில் எத்தகைய நிர்ஹதமுமில்லை." (2:256) என்ற மதச் சகிப்புத்தன்மையின் அறிவுறுத்தலுக்கு இது எப்படிப் பொருந்துகிறது? குர்ஆனையும், ஆதாரபூர்வமான ஹதீஸையும் விரிவாகப் பரிசீலனை செய்து இஸ்லாமிய மூலாதார கலைகளின் ஆய்வுக்கான பாரம்பரிய அணுகுமுறைகளையும் ஏனைய அறிவுசார் துறைகளையும் கருத்தில் கொண்டு, தத்துவார்த்த நுட்பம் மிக்க வியாக்கியானத்தை ஆசிரியர் முன்வைத்துள்ளார்.

கெய்ரோவின் அல் அஸ்ஹர் பல்கலைக் கழகத்தின் கலாநிதிப் பட்டம் ஈட்டிக் கொண்ட தாஹ் ஜாயிர் அல் - அல்வானி, ஐக்கிய அமெரிக்காவின் Graduate School of Islamic and Social Sciences (GSISS), Fiqh Council of North America ஆகியவற்றின் தலைவர். The International Institute of Islamic Thought இன் எந்தாபக உறுப்பினர்; முன்னாள் தலைவர். OIC Islamic Fiqh Academy உறுப்பினர். அறுபு மொழியில் வெளிவந்துள்ள அன்னாரின் ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் நூல்களும் ஏராளம். ஆங்கிலத்தில் வெளியாகியுள்ள ஆக்கங்களில் குறிப்பிடத் தக்கவை: Source Methodology of Islamic Jurisprudence; Towards a Fiqh for Minorities; The Ethics of Disagreement in Islam; Ijtihad; The Quran and the Sunnah: Time – Space Factor; Issues in Contemporary Islamic Thought; Islamic Thought: An Approach to Reform.

ISBN 978-955-8398-26-5

9 789558 398265